

N:r 24.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 22 dec. 1909

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen 1.25

68 årg.

Innehåll: Stor glädje, av J. Nyrén. — Låt ditt ljus lysa, poem av D. Melchersson. — Han kan, av J. Elfström. — Försoningen, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Evangelister och evangelistkurser, av Joh. Hellström. — Evangelii härlighet, av C. J. Johansson. — Hans stjärna, poem av S. S. — Fritänkare-monumenten falla. — Edvin Rosell †, av L. E. Högberg. — Brev från Lappland, av S. R. Hellgren. — Brev från Blekinge, av K. Hansson. — Världshistoriska signaler. — Eder är född Frälsaren, poem av A. P. Fristedt. — Missionsfesten annandag jul. — Solidaritet, av P. W. — Från redaktion och expedition. — Nu är det jul, av P. W. — Till deltagarne i evangelistkurserna, poem av D. Melchersson. — Anmälan av Pietisten. — Från verksamhetsfältet. — För söndagsskolan: Textutredningar av J. B. Gauffin. — Program för ungdomens bönevecka. — Annonser.

Stor glädje.

»Se, jag bådär eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket, ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren, i Davids stad.»

Hopträngt låg töcknet över det gamla löfteslandet. Bekymrens och sorgernas natt för det utvalda folket var redan mångsekellång. En främmande världsmakt hade dess politiska öde i sina händer, och dess andliga väktare sovo. Synder och läster av många slag härjade likt rovdjur i nattens mörker. Kraft att emotstå fördrävet saknades. Dottern Sion led i sin vanmakt tyrannernas misshandel och våldsgärningar utan att kunna försvara sig eller avskutta inkräktarnes ok.

En liten kvarleva av fromma själar utgjorde nationens vakande samvete. Dessa sörjde över tillståndet och ropade i sin nöd: Ack, att hjälpen från Sion komma måtte och du ditt arma folk förlöslade. De sågo med tårdränkta blickar och sorgtyngda anletsdrag på löftenas stjärnor, som i den mörka natten tindrade så mycket klarare. På jorden härskade mörkret, men kärlekens himmel, som välvde sig majestätisk över deras huvuden, siade med sin rika stjärnevärld om en inbrytande fräls-

ningsdag. Då skulle folket, som nu vandrade i mörker, se ett stort ljus, och över dem, som bodde i mörka skuggors land, skulle ett ljus skina. Ja, då skulle Herren göra folket talrikt och dess glädje stor.

Till denna kvarleva hörde ock herdarne i Betlehemsängden, som i den välsignade julnatten mottogo det glada budskapet om Jesu födelse. Dessa fromma män hade såsom deras fäder Abraham, Isak och Jakob samt profeternas skara med beundran av Herrens makt betraktat stjärnevärlden med dess härlighet. Ja, de hade måhända i samma natt läst Esaias maning: Upplyften edra ögon högt och sen! Vem har skapat dessa? Han som i ordning utför deras här, som ropar dem alla vid namn, han, för vilkens stora makt och starka kraft ingen av dem utebliver. Huru kan du Jakob då säga och du Israel så tala: Min väg är fördold för Herren, och min sak är främmande för min Gud. Es. 40: 26, 27.

De hade ju då anledning säga varandra, att mycket på jorden förändrats under tidernas lopp, men stjärnevärlden var ännu alltjämt densamma. I himmelen hade ingen rubbning inträffat. Så fasta äro dess lagar, att, så vitt dessa äro kända, vetenskapsmännen århundraden i förväg kunna uträkna stjärnornas och planeternas lopp. Och om de ej kunna det, faller det dem aldrig

in att säga: Nu har oordning uppstått i den högre världen. Nej, de medgiva då, att det är ofullkomligheten i deras vetenskap, som är anledningen. Och ännu fastare än dessa himlakroppar i sina bestämda banor äro Herrens ord och löften. Ty himlar och jord skola en gång förgås, men vår Guds ord förbliver evinnerligen.

Och då herdarne om natten höllo vakt om sin hjord, samtalande om Herrens löften och hans trofasthet, stod Herrens ängel bredvid dem, och Herrens härlighet kringsken dem och de blevo storligen förfärade. Men ängeln sade till dem: Varen icke förfärade; ty se, jag bådard eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket. Ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren, i Davids stad.

Stor glädje.

Så sammanfattar det himmelska sändebudet sitt budskap till de förskräckta herdarna. I himmelen visste man, vad vi framför allt annat behövde. Synden hade ruinerat vår inre och yttre lycka och därmed sopat bort från jorden allt, vad verklig glädje ville säga. Behovet därav ligger dock så djupt och outplånligt i vårt väsende, att törsten efter sällhet ej kunde släckas. Och dessa vakande och bedjande själar kände tomheten i världen smärtsammare än andra. Deras hjärtan voro förberedda för det ljuvliga budskap, som från ängels läppar förkunnades dem under de himmelska härskarnas lovsånger.

Stor glädje, är icke det föremålet för vår väntan och vårt hopp vid den stundande högtiden? Det är ju den stora familjehögtiden, återseendets högtid, då vi alla önska bereda de våra fröjd och glädje. Till och med den fattige i sin nöd, den ensamme och övergivne i sitt armod väntar, att barmhärtigheten skall med enastående frikostig hand bringa honom sina gåvor och uppfylla hans beklämda hjärta med lycka och sällhet.

Men alltför många stanna med sina förhoppningar vid jordiska givare och förgängliga gåvor. Och därför, att de icke förnimma behovet av den sanna julgåvan, få de heller icke erfara den stora glädjen vid dess mottagande. Med mindre bör du, käre vän, dock icke vara nöjd, än att du under högtiden får erfara den verkliga julglädjen i din själ. Och du kan få den, ty den gäller

alla.

Se, jag bådard eder stor glädje, som skall vederfaras *allt* folket, säger ängeln. Judar och hedningar, rika och fattiga, små och stora — alla äro ihågkomna. Ja, det är i sanning en stor glädje, då alla kunna få del av densamma. Allenast Herren är så rik, att han kan glädja alla. Han giver åt sina vänner och erbjuder sina välsignelser åt fiender. Han låter regna över rättfärdiga och orättfärdiga och sin sol uppgå över onda och goda. Den minsta levande varelse mättar han med vad den begär, och i sin rikedom förmår han att fylla alla människoandens djupaste behov i härlighet genom Jesus Kristus.

Men människoandens djupaste behov, det är trånen efter frälsning, efter att återvinna gemenskapen med Gud och den sällhet, som ligger uti att vara i ande och sanning förenad med honom. Det är därför en verklig

hjärteglädje,

som bringas oss, då det heter: *I dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren, i Davids stad.* Vi kunna måhända ana, vilken glädje detta budskap uppväckte i herdarnes hjärtan. Det tog dem helt och fullt med hela deras intresse. De skyndade med hast till Betlehem för att enligt ängels anvisning se, vad skett var. Och i sin lycka förkunnade de för alla, vad som blivit dem sagt om detta barn. Deras längtan hade nått sin fullbordan, deras bön hade blivit hörd, deras ögon hade skådat, vad profeter och konungar sedan århundraden gärna velat se. De hade sett *Guds frälsning*, såsom Simeon kväder i sin lovsång. Och den synen giver mer glädje åt hjärtat, än då man har korn och vin i myckenhet. Då falla bördorna av, då uppgår ljus i mörkret, hoppet vaknar, och den eviga världens krafter inströmma i själen med evigt liv och salighet.

Det är vidare en stor glädje, då den sträcker sig med sin välsignelse till

alla tider.

Ack, huru underbara och väldiga äro ej Herrens gärningar! Där i enkla krubban på hö och strå vilar i största ringhet och fattigdom ett litet barn. Herdarne ha från himlen fått veta, att det är den utlovade och efterlängtrade Davidssonen, som skulle bliva en konung över Jakobs hus till evig tid, och på vilkens rike ingen ände skulle vara. Och det var så. I ringhet låter Herren sina verk framspringa, och under det stilla växandets lag låter han dem utvecklas till omätlig omfattning och välsignelse. Till alla tider, från världens begynnelse till dess slut, och till alla

evigheter

skall betydelsen av Davidssonens verk sträcka sig. Före världens grundläggning blevo vi av Gud utvalda i honom, att vi skulle vara heliga och ostraffliga. Från fallets dag i Paradiset, då löftet om kvinnoäden gavs, till den evigt minnesrika julnatten i Betlehem knöto sig släktets förhoppningar till honom. Och från den stunden ljuder genom seklerne en allt starkare lovsång till hans ära, en lovsång, som skall nå sin fulla utveckling i djup innerlighet, klarhet och styrka, då hans verk blivit fullkomnat och då riket blivit överlämnat åt Fadern, då den eviga återställelsen blivit fulländad.

Ja, stor var glädjen, ty den nådde

dödsrikets

bidande skaror och gav ny kraft åt deras hopp om att omsider uppnå staden med de fasta grundvalarna, staden, vars byggmästare och skapare Gud själv är. De hade dött utan att utfå löftena, men de hade dött i tron på Gud och på löftet om Frälsaren, Jesus Kristus. Abraham såg denna stora dag, säger Jesus, och vart glad. Den stora glädjen sträckte sig alltså till alla dem, som genom tron fått vittnesbörd om Guds behag och välsignelse, men dock icke fått det utlovade, emedan Gud för oss hade sört för något bättre, på det de icke utan oss skulle varda fullkomnade.

Och till sist, huru stor är ej denna glädje, då den fyller

himlarna

med änglarnas jubelsånger. Ty med ängeln, som burit det underbara budskapet till herdarna, vart en stor mängd av den himmelska härskaran, vilka lovade Gud och sade: Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna en god vilja. Och med denna sång på sina läppar foro de ifrån de hänryckta herdarne upp i himmelen. Och vem skulle ej velat följa dem, då de återvände hem ifrån denna sångarfärd för att inför den Eviges tron hembära vittnesbördet om den glädje deras budskap väckte i Betlehemsängden bland fromma herdar samt höra dem i dessa rena, himmelska regioner uppstämman sin skapares lov. Sångaren anade förvisso dess härlighet och betydelse, då han sjöng:

Ack, trängde blott hit ned en enda ton,
Med lyftat mod vid bröte fram i striden.

Men till dess vi få höra denna de himmelska härskarornas jubelsång, sjunga vi i den signade juletid med hjärtan fyllda av glädje:

Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna Guds välbehag.

J. Nyren.

Låt ditt ljus lysa.

Som stjärnan uppå nattlig himmel
Klart strålar från det blåa firmament,
Så bliv ock du i världens vimmel
En stjärna klar, som Herren tänt.

Som fyrbåksljuset uti natten
Den vilsne seglar'n visar hemmets strand,
Då han på stormupprörda vatten
Orolig spejar efter land,

Så lyse du i denna världen
De vilseförda själar till Guds Lamm,
Att mod och kraft för levnadsfärden
De hämta må vid korsets stam.

David Melchersson.

Ljuset lyser i mörkret.

En troende fru satt en dag och väntade vid en järnvägsstation, då hon fick se en stationskarl komma dragande med en liten vagn, full med brinnande lampor. Det var strålände solsken, och det såg således ut, som om dessa tända lampor voro alldeles onyttiga och överflödiga. Men inom några ögonblick började stationskarlen lyfta upp dem och sätta in dem i olika vagnar över hela tåget. Detta hade inom kort att passera genom en tunnel. Nu voro ljusen skilda åt, spridda, men o, så behöfliga, så värdefulla! I mörkret kommo de till sin riktiga användning.

På samma sätt skingrar Gud ofta en skara av sina troende barn, som haft mycket gött av gemenskapen med varandra, på det att de mätte sprida ljus på platser, där stort andligt mörker råder.

Han kan.

I Ebreerbrevet göras jämförelser emellan översteprästen i det gamla förbundet och översteprästen Jesus, Guds Son, i det nya.

Översteprästen i det gamla förbundet, vilken väl var en förebild till översteprästen i det nya, var dock i allt ofullkomlig. Han var dödlig såsom andra människor och hade synder såsom andra, så att, då han skulle offra för andras synder, måste han först offra för sina egna.

Och de offer, han frambar, kunde heller icke borttaga synder eller fullkomna dem, som umgingos med dessa offer. Men Jesus, den fullkomlige översteprästen, den odödlige, som ingen synd hade gjort och i vilkens mun intet svek var, som genom lidande fostrades och blev så på allt sätt en fullkommen överstepräst, *han kan* fullkomligt frälsa dem, som genom honom komma till Gud. Han lever alltid och beder alltid för dem, där han nu sitter på Faderns högra sida i det himmelska (Ebr. 7: 25). Till denna fullkomliga frälsning hör även, att *han kan*, såsom den, vilken själv har lidit och varit frestad, hjälpa dem, som frestas (Ebr. 2: 18). Och icke det allenast, utan, såsom själv frestad i allting, dock utan synd, *kan han* hava medlidande med våra svagheter (Ebr. 4: 15). Vilken överstepräst! Han är icke främmande för sitt folks svagheter och frestelser. Han har icke allenast makt att hjälpa dem igenom och ur frestelserna, utan *han kan* känna med dem och hava medlidande med dem. Han deltagar med hjärtlig och innerlig ömhet i deras nöd och i deras svagheter. Därföre uppmanas vi ock att hålla fast vid bekännelsen, att vi hava i Jesus *vår* överstepräst, en som ömmar för oss och *kan* hjälpa oss, och därför med frimodighet gå fram till honom, till nådens tron, att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid. Därföre då du frestas av köttet, världen eller djävulen till det, som är syndigt eller orent, eller till att tvivla på Guds kärlek, nåd, kraft och ömhet om dig, så gå med frimodighet fram till nådastolen. Där är du välkommen. Där står han, som ömmar för dig, som har makt att hjälpa dig, din vän, din broder, din brudgum, din fullkomlige överstepräst. Han skall jämte frestelsen göra på den en utgång, så att du förmår att bära och uthärda den.

Han är också den store översteprästen, som framburit ett fullkomligt offer, sig själv, för våra synder, så att nu behövs ej vidare offer för att vi, som tro på honom, skola hava ett fullkommet samvete, d. v. s. icke mer hava medvetande av oförlätta synder, utan, rättfärdiggjorda i hans blod, hava ett visst och fast hopp och fasthålla detta hoppas berömmelse med frimodighet intill änden. Låtom oss göra såsom en blind flicka, då hon förstod, att döden närmade sig henne. Hon bad sin sköterska taga fram bibeln och sade: »Slå upp Ebr. 7 kap. och lägg mina fingrar på den 25 versen: *Han kan* fullkomligt frälsa dem, som genom honom komma till Gud. — »Ligga mina fingrar på den versen nu?» frågade hon. »Ja, mitt barn.» — »På de orden dör jag trygg.» — *Han kan.*

J. Elfström.

Försoningen.*

Kristus skulle återförsona dem bägge i en enda kropp med Gud genom korset, havande dödat fiendskapen på detta. Ef. 2: 16.

Här uttalas, vad som var hela det stora ändamålet med Kristi verk: Han skulle återförsona dem båda (d. v. s. judar och hedningar) med Gud. Bägge två hade varit borta från Gud, hedningen genom sin hedendom och juden genom sin egenrättfärdighet. För övrigt levde judarne, såsom aposteln själv visar i Rom. 2, trots det att de berömde sig av Guds lag och sin egen rättfärdighet, ingalunda bättre än hedningarna. De hade därför rakt ingenting att berömma sig av framför dem. Tvärt om.

Nu skulle Kristus återförsona dem bägge med Gud från var sin sida, tillåt mig säga: judarne från den högra sidan, hedningarne från den vänstra. Men att återförsona dem med Gud betyder detsamma som att åter ställa dem i ett rätt förhållande till Gud. Detta är nämligen, vad grundtextens ord innebär. Han skulle bringa hedningen i ett rätt förhållande till Gud, och han skulle föra juden i rätt förhållande till Gud. Och det skulle ske genom honom själv, d. v. s. därigenom att de blevo förenade med honom. Frälsaren talar om sig under bilden av en trädstam, där lärjungarne äro grenar. Därigenom att grenarna äro förenade med stammen, äro de förenade med roten. När de skiljas från stammen, äro de ock skilda från roten. Om nu Kristus är stammen, så är Gud roten. Genom att förenas med Kristus i tron, bli människor alltså förenade med Gud, den himmelske fadern, eller med andra ord: de bli återförsonade med honom.

Detta är ju ganska enkelt och lättfattligt, om vi något litet tänka därpå. Allt det myckna, som så ofta blivit talat för att göra detta förhållande krångligt, har bara varit till hinder för människornas frälsning. Ty däri består den enkla försoningens hemlighet, att människor, genom att inplantas i Kristus Jesus, bliva återställda i ett rätt förhållande till Gud. Och varför det? Jo, därför att Jesus Kristus tar bort deras synder, vilka skilja dem från Gud. För den skull kallar också Johannes honom *försoningen för våra synder*, d. v. s. den som tar bort våra synder och på det sättet återförsonar oss med Gud.

Men är då icke världen i Kristi död försonad med Gud? Svar: Ingalunda. Så talar aldrig den heliga Skrift. I Kristi död och uppståndelse är *grunden lagd till världens försoning*, men försonad med Gud blir världen först därigenom, att hon kommer till Kristus och tror på honom. Därför säger också aposteln i 2 Kor. 5: Det var Gud, som var i Kristus försonande, d. v. s. verksam för att försona, världen med sig, och på den grunden bedja vi nu: Låten försona eder. Gud sträcker ut famnen, kasten eder i hans armar. Han ställer fram nådastolen, vänden eder dit. Han öppnar i Kristus en källa till rening ifrån alla synder, tvån eder i den källan. Ren blir ingen därigenom, att källan finnes, utan

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltären, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

först därigenom, att han tvår sig däri. Benådad blir ingen därför, att nådastolen finnes och är framställd, utan först därigenom, att han själv kommer till nådastolen. Återförsoningen med Gud sker icke därigenom, att Gud räcker ut fadersfamnen och ställer fadershusets dörrar på vid gavel, ja, av hjärtat ropar efter den förlorade sonen, utan först därigenom, att sonen står upp, vänder om och kommer hem.

Men, säger någon åter, är det verkligen så enkelt? Ja visserligen, det är så enkelt, att var och en enfaldig själ kan fatta det. Men på samma gång är det just genom sin enkelhet fördolt för de visa och kloka, såsom Frälsaren säger i Matt. 11. Det var ett ordspråk hos de gamla: Evangelii hemlighet är lik en flod, över vilken lammen vada men elefanterna måste simma. Var du ett lamm!

Kristus skulle med Gud återförsona dem bägge i en enda kropp, tillägger aposteln. Där kommer han tillbaka till detta igen: i en enda kropp, i en enda församling. Och det genom korset, i det han dödade fiendskapen på detta. Huru detta dödade skett, det har aposteln uttalat i den föregående versen, där han säger, att Kristus brutit ned avskrankningens skiljemur, nämligen fiendskapen, då han i sitt kött tillintetgjort de i stadgar bestående budordens lag.

Märk vidare: Det står icke, att Kristus skulle återförsona Gud med oss utan oss med Gud. Det är en stor åtskillnad. Allt vad man talar om, att Kristus skulle försona Gud med oss, det är talat icke blott på sidan om utan tvärt i strid emot evangelium. Hos Gud behövde ingen ändring ske. Syndafallet hade icke vållat någon ändring hos honom; därför behövdes ingen återändring hos honom, för att syndare skulle bli frälsta. Förändringen i syndafallet skedde hos människorna. Vi kommo bort från Gud, och försoningen består däri, att vi komma tillbaka till Gud. Därför heter det, som sagt, *aldrig i bibeln*, att Gud skulle försonas med människorna. Sådant står i den falska bibeln, vårt eget förmodade hjärta. Men i den rätta bibeln, som är av Gud, står det endast, att vi skulle försonas med Gud, därigenom att våra synder toges bort.

Om någon blivit fientligt sinnad mot mig, medan jag orubbat behållit samma gamla vänliga sinnelag mot honom, så vore det ju orimligt att tala om, att jag skulle försonas med honom. Det är *han*, som skall försonas med mig. Och om i mitt hjärta fortfarande bor en sann och brinnande kärlek, så är det så långt ifrån att jag behöver försonas med honom, att jag tvärtom gör, vad jag kan, för att han måtte åter försonas med mig. Det är icke på min sida något hinder ligger, som behöver tagas bort. Nej, hindret ligger endast och allenast på hans sida.

Se, så var det ock icke på Guds sida, i någon hans vrede, som hindret för frälsningen låg. Gud är för resten oföränderlig. Hos honom är ingen förvandling. Utan det var på människans sida hindret låg, nämligen i hennes synd. Försoningen består därför icke däri, att Guds vrede blir blidkad, utan däri, att människans synd blir borttagen. Där synden är, måste hon alltid bli föremål för Guds vrede. Detta är icke på något sätt förändrat genom Kristi död. Det kan aldrig förändras.

Därför talas i Nya Testamentet om Guds vrede likaväl som i det Gamla — men *det gäller dem, som äro i sina synder*. Däremot: där synden är borttagen, där finns icke mera rum för någon Guds vrede, utan där är frid mellan människan och Gud. Såsom aposteln säger: Eftersom vi nu äro rättfärdiga vordna genom tron, hava vi frid med Gud (Rom. 5: 1). Märk: där står icke: eftersom Guds vrede blivit blidkad, hava vi frid med Gud, utan: eftersom vi blivit våra synder kvitt, hava vi frid med Gud. Och det genom vår Herre Kristus, vilken just är den, som tagit bort våra synder.

Och nu, tillägger aposteln, nu har *han kommit och förkunnat evangelium om frid*. Kristus hade dött i avsikt att stifta frid mellan judar och hedningar. Nu kommer han genom Anden i evangelium till både judar och hedningar och förkunnar denna frid, d. v. s. han bjuder dem att tro på honom för att genom denna tro varda en enda kropp i honom. Först därigenom kommer friden till stånd. Det hade ock efesierna erfarit.

Märk, huru aposteln lär, att det är Kristus själv, som kommer genom Anden, och att det är Kristi verk, som *fortsättes* genom Andens verksamhet. Därför heter det, att det är han, som sänder Anden, och att Anden kommer i hans namn, d. v. s. å hans vägnar, för att fullfölja hans verk. När Frälsaren på korset ropade: »Det är fullkomnat», då var *allt det fullkomnat, som han skulle göra i sitt kött*. Men detta var icke allt. Det var allenast grundläggningen till människornas frälsning. Sedan fortsattes detta verk genom Anden och evangelium, tills alla folk äro gjorda till hans lärjungar. Då — först då är hela frälsningens verk fullkomnat. Och då kommer *riket*, det Guds rike, som utgör slutmålet för hela Guds frälsningsråd.

För eder, som voren fjärran, säger aposteln. Efesierna hade varit hedningar och fjärran från Gud. Såsom aposteln säger i det föregående: I voren utan Kristus, uteslutna från Israels statsförfattning, främmande för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen. De hade varit långt, långt borta. Men även dem hade evangelium om frid nått.

Och för dem, som voro nära, tillägger han, d. v. s. för judarne. Ty i viss mening voro de nära. De voro Guds utkorade förbundsfolk och hade den rätta gudstjänsten samt kände på sätt och vis den rätte Guden.

Skiljemuren mellan dem, som voro nära, och dem, som voro fjärran, var nu nedbruten i Kristus Jesus. Och nu förkunnades frid för dem bägge. Nu i Kristus Jesus voro de två omskapade till en enda ny människa och återförsonade med Gud, återkomna i ett rätt förhållande till Gud.

På samma sätt är det, som alla folk på jorden till sist skola samlas i en enda stor enhet, inom vilken skall råda en orubbad frid. Kristus är Guds Lamm, som tar bort världens synd (Joh. 1: 29) samt därmed upphäver all ofrid, all strid, alla slitningar mellan olika folk och personer. Ty all ofrid har sin grund i synden. Där synden är borta och rättfärdighet råder, där är frid: frid mellan människor och Gud, frid mellan människor inbördes, frid mellan folken. Och i denna frid ligger allas välfärd och salighet.

Vill du alltså ha frid med Gud, vill du, att det skall

gå dig väl, vill du bli frälst, vill du bli återförsonad med Gud, kom då till Jesus Kristus. Och vill du arbeta för att stifta frid mellan enskilda människor eller hela folk, så gör vad du kan, för att de genom evangelium må dragas till Jesus Kristus, i honom bli renade från sina synder och återförenade med Gud. Det är den enda vägen. Det är den enda möjligheten.

Det arbetas ivrigt isynnerhet i den närvarande tiden på att stifta och bevara fred mellan folken och emellan de särskilda folkklasserna. Alla inse, att därpå beror folkens och folkklassernas välfärd. Men då det sker *med undanskjutande av Kristus*, så kan icke målet vinnas. Såsom erfarenheten visar, blir det tvärtom värre och värre. Aldrig ha folken varit så ivriga som nu att rusta sig mot varandra. De riktigt digna under bördan av dessa krigsrustningar. Och vad angår förhållandet mellan de särskilda folkklasserna, så synes hatet och bitterheten alltjämt tillväxa. Oro och strid råda överallt, och människorna bli bara mer och mer olyckliga. Ju mer de arbeta på att finna frid och välfärd utan Gud och utan Kristus, desto längre komma de bort. Och desto värre blir det. All olycka, allt lidande, all nöd i världen har sin grund i synden. Ty synden har skilt människorna från Gud, som är källan till all frid och välfärd. Men det vilja de icke se eller erkänna. Därför göra de, såsom Herren klagat: Mig, som är den levande källan, övergiva de och göra sig brunnar, ja, usla brunnar, som icke giva något vatten.

Man må visserligen respektera allt, som göres för att bota de skador, som synden vållat, allt som göres för att avhjälpa den nöd och det lidande, som råder i världen såsom en följd av synden. Liksom man måste försöka att så mycket som möjligt mildra svedan i det yttre såret på en sjuk människokropp, så må man även göra, när det är fråga om skador och sår på samhällskroppen. Men om det stannar därvid, så blir det bara palliativ. *Skall det bli verklig bot*, då måste man gå till roten, till den inre sjukdomen, varav såret kommer. Och denna sjukdom är synden. Det är hon, som skall i främsta rummet bekämpas. Och det gör den evangeliska verksamheten. Däri skiljer den sig från den sociala. Den går på djupet, den går till hjärtat. Den drar människorna till Kristus och återförsonar dem med Gud. Och det är bot, verklig bot. När det verket är fullständigt genomfört, då skall, såsom profeten säger, varje slamrande krigsrustning och varje mantel, som varit vältrad i blod, vara uppbränd. Då skall varje bördas ok, varje skuldras gissel, varje plågaes stav vara sönderbruten (Es. 9). Då skall den sång vara förverkligad, som änglarne sjöngo vid Jesu födelse: Frid på jorden.

P. W.

De yttre band, som med sitt tvång inskränka vår frihet och trycka oss, kunna vara oss till *inre* nytta och frigörelse, om vi rätt besinna, att den sanna friheten icke i första hand är en yttre utan en inre, andlig frihet.

C. B—g.

Rom. 8: 28—30*.

v. 28. *Dem som äro kallade efter Guds föresats.* Alla de, som i sanning älska Gud, äro kallade till att vinna frälsning enligt Guds fasta beslut och föresats. Det är förutbestämt enligt hans föresats, som verkar allt enligt sin viljas råd (Ef. 1: 11). Läs ock Ef. 3: 11, 2 Tim. 1: 9. Tänk, vilken säker grund för den troendes frälsningsvisshet, som ligger däri, att Gud har förutbestämt honom till barnskap och frälsning, och det icke enligt hans förtjänst eller värdighet utan efter sin egen viljas välbehag, och före världens grundläggning. Det är således icke något nytt och tillfälligt utan någonting av evighet orubbligt. Läs Ef. 1: 4, 5.

v. 29. Aposteln har i det föregående talat om dem, som äro kallade efter Guds föresats. Nu förklarar han detta närmare, då han tillägger: *Dem som Gud har förutvetat, dem har han också förutbestämt.* Hans förutbestämmelse beror således på hans förutvetande. Vad som är bestämt, det är, att *alla, som tro på Kristus* och genom tron älska Gud, skola vinna frälsning. Vilka dessa äro, det har Gud förutvetat, annars vore han icke allvetande.

Frågan om förhållandet emellan förutvetande och förutbestämmelse hos Gud är en av de svåraste punkterna icke blott i den kristna teologien utan även i filosofien. Den hör till de punkter, som vi måste lämna åt Gud. När den fullkomliga kunskapen kommer, då skola vi förstå detta likasom mycket annat; men till dess måste vi nöja oss med att i tron omfatta hans ord.

Nu har Gud förutbestämt, att dessa skola bli *likgestaltade med hans Sons bild*, d. v. s. varda sådana, att de i hela sin varelse framställa en trogen bild av Kristus. Därmed syftar aposteln på de troendes fullkomliga likhet med Kristus i den tillkommande härligheten, såsom vi kunna se av v. 18. Jämför 1 Joh. 3: 2, 2 Kor. 3: 18, Fil. 3: 21, 1 Kor. 15: 49.

Däruti består frälsningen, att det genom synden förstörda gudsbelätet hos oss blir fullkomligt återställt. Kristus har i sin person det fullkomliga gudsbelätet. Gudsbelätets återställande hos oss blir således detsamma som en förändring till likgestaltning med Kristi bild. Denna likgestaltning börjar ske i och med det, att en människa blir genom tron förenad med Kristus. Hela Guds, den helige Andes, uppfostringsarbete hos den troende går sedan ut på att utveckla och till sist fullkomna denna likgestaltning. Medlen därtill äro dels Guds ord och Herrens nattvard, dels församlingsgemenskap, dels ock alla de skickelser, som Gud sänder de sina. Här gives rikt tillfälle för tillämpningar.

Att Paulus kallar Kristus *den förstfödde bland många bröder*, det betyder, att han är den över alla

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

de övriga upphöjda (Kol. 1: 18). I den israelitiska familjen var alltid den förstfödde sonen, näst fadern, familjens överhuvud. Kristus kallas i Joh. ev. för *den enfödde* sonen, emedan han är Guds Son i annan bemärkelse än någon annan av dem, som annars kallas Guds söner eller Guds barn. Om någon annan kunde sägas vara Guds barn i samma bemärkelse som han, så skulle han icke kunna kallas den enfödde. De människor, som genom tron bliva Guds barn, framställer aposteln som adopterade, upptagna, till Guds barn.

Det är ett märkligt förhållande, att, medan evangelisten Johannes framställer barnskapets grund såsom en födelse av Gud, så framställer aposteln Paulus den såsom en upptagning, adoptering. Detta visar, att när Johannes talar om deras födelse av Gud, så gör han det i en annan mening än, när han talar om Kristi födelse av Gud. Det är väl för att utmärka denna åtskillnad, som han kallar Kristus för den enfödde. Den upptagning till barnskap, som Paulus talar om, har sin grund uti den andliga omskapning, som sker genom tron, såsom Paulus säger i 2 Kor. 5: 17: Om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse. Och denna nya skapelse är det, som Johannes kallar födelse. Det är således alls ingen skillnad i sak utan endast i uttryck mellan de bägge apostlarna, och denna åtskillnad beror därpå, att de betrakta saken ifrån olika sidor. Johannes ser mera på det, som utgör *grunden* till upptagningen. Paulus ser på upptagningen själv.

Emellertid: Ehuru ordet födelse begagnas i annan mening, då det är frågan om Kristus, än då det är frågan om de troende, så kunna de troende i alla fall kallas för Kristi bröder. Adopterade och i barnskapets rättighet insatta barn kunna och böra betraktas och betrakta sig själva såsom bröder till dem, som verkligen äro födda av föräldrarna.

Eftersom nu Kristus är den högste och ende fullkomlige ibland bröderna, så utgör han den bild, efter vilken de övriga skola omgestaltas.

v. 30. Emedan Gud nu har förutbestämt dem, så har han också *kallat dem*. Ordet kallelse begagnas i Nya Testamentet i tvåfaldig bemärkelse. Dels betecknar det den till alla människor utgående bjudningen att omvända sig och tro på Kristus, vilken inbjudning människan kan motstå eller antaga. Läs Matt. 22: 14 m. fl. ställen. Dels betecknas därmed det Guds nådeverk, som består däri, att Gud genom sin kallande nåd *drager människor till sig*. Detta är den mening, vari aposteln Paulus plägar begagna detta ord. Det innefattar då icke blott, vad vi i dagligt tal benämna kallelse, utan även omvändelse. Läs Rom. 9: 24, 1 Kor. 1: 9, 24, 7: 15, 17, 18, 20, 21, 22, Gal. 1: 6, 5: 13, Ef. 4: 4, Kol. 3: 15 m. fl. ställen.

Vidare har han *rättfärdigat dem*. Rättfärdiggörelsen består dels däri, att Gud förlåter en människa hennes synder, dels däri, att han omskapar henne till en rättfärdig människa. Det ena sammanhänger nödvändigt med det andra. Huru syndaförlåtelsen framställles såsom ett rättfärdigande, kan man se av Rom. 4: 6—8. Där citerar Paulus några ord ur Ps. 32 om syndernas förlåtelse, och han kallar denna syndaförlåtelse för rättfärdighetens tillräknande.

Han har *förhärlligat* dem. Förhärlligandet är något tillkommande, men det är vanligt, att skriften framställer det tillkommande, såsom vore det redan fullbordat, när hon vill framhålla det såsom alldeles avgjort och bestämt. Sålunda säger Paulus i Ef. 1 och Kol. 1, att Gud i Kristus har från de döda *uppväckt* de troende och *försatt dem i det himmelska*. Ehuru Paulus väl vet, att detta är tillkommande, så är det för honom till den grad visst, att han kan framställa det, såsom vore det redan fullbordat. På samma sätt bruka vi säga t. ex. »den och den är förlorad», när vi taga för givet, att ingen räddning är möjlig. A andra sidan säga vi: »den och den är räddad», när vi se, att förhållandena äro sådana, att räddning icke vidare kan betvivlas. Men i bägge fallen tala vi om något tillkommande, såsom vore det närvarande.

I Gamla Testamentet är det i synnerhet vanligt, att tillkommande ting på ett profetiskt sätt skildras såsom närvarande. Det märkvärdigaste exemplet därpå är Es. 53: —. Förklaringen giver aposteln Paulus i Rom. 4: 17, där han anför Guds ord till Abraham: Jag *har satt dig till en fader för många folk*. När Gud sade dessa ord, hade Abraham ännu icke något barn, och man skulle därför vänta, att Gud hade sagt: Jag *skall sätta dig till fader för många folk*. Men Paulus förklarar saken sålunda: Gud gör de döda levande och kallar det, som icke är, såsom om det vore. Ty för Gud står det tillkommande, lika väl som det förflutna, alltid såsom närvarande.

P. W.

Evangelister och evangelistkurser.

Evangelister pläga vi vanligen kalla dem, som deltaga i de bibelkurser, som under senare år nu och då anordnas inom Svenska Missionsförbundet. I enlighet därmed benämnas också dessa kurser evangelistkurser. Dessa benämningar torde närmast vara överförda från Helgelseförbundet.

Syftet med dessa kurser är, synes det mig, tvåfaldigt. Dels avse de att bibringa en djupare insikt i skriftordets sanning, dels att taga reda på och lämna första handledningen åt personer, lämpliga för predikokallet. Och såsom kurserna hava sin uppgift att fylla, så hava de ock förvisso i båda dessa avseenden varit till nytta.

Men frågan är nu, om evangelister och evangelistkurser äro de rätta benämningarna härvidlag. Då vi kalla dessa kursdeltagare evangelister, vilken karaktär giva vi därmed evangelisten? Vanligtvis äro dessa kursdeltagare unge män, som stava på de första bokstäverna i predikokallets alfabet — för att nu ej tala om dem, som endast för bibelns studium deltaga som elever. I alla händelser ställa vi på den andliga rangordningens skala evangelistens ämbete ett gott stycke under herdens och lärarens. Och detta är, vad vi icke skola göra.

Vad säger då Skriften om evangelisten och hans ämbete? Det torde vara svårt att fullt bestämma dessas karaktär och uppgift. Så mycket är dock klart, att evangelisterna stodo nära apostlarna i rang, och att de i alla

händelser ställas före herdar och lärare (Ef. 4: 11). Paulus uppmuntrar Timoteus till evangelistens verk (2 Tim. 4: 5), och Titus, som är att likställa med Timoteus, erhöi apostoliskt uppdrag att tillsätta äldste och föreståndare i församlingarna (Tit. 1: 5). Tydligt är, att evangelisten innehade ett särskilt ämbete, i vilket också ingick en särskild gåva att predika.

De höga män, som givit oss de fyra evangelierna och Apostlagärningarna, voro evangelister. Ängelen Gabriel har blivit kallad den »himmelska evangelisten» såsom överbringare av utomordentliga, himmelska budskap till jorden. Esaias, den störste av gamla förbundets profeter, har givits namnet av samma förbunds evangelist. Johannes Döparen, denne särställde, kraftige häröld, synes mig särskilt utrustad för evangelistens värv. Nutida framstående märkesmän på den evangeliska verksamhetens område, såsom en Moody m. fl., äro, synes det, att hänföra till evangelisterna.

Evangelisterna torde kunna karaktäriseras såsom alldeles särskilda, med utomordentlig kraft utrustade sändebud, vilkas egenartade verksamhet kan betraktas såsom gående utom den vanliga ordningen och innebära en högst utomordentlig Guds kallelse till världen.

Evangelisterna äro sålunda icke nybörjare, som behöva ledas och fostras för att bli predikanter. Deras ämbete och verk stå i rang över herdens och lärarens och inrymmer ej i den fortlöpande, bestående ordningen. Ett utomordentligt ämbete för utomordentliga tider och syften saknar det sina innehavare för längre eller kortare tidsperioder.

Evangelisten är en storman på andens område. Hans person och verk, av Guds Ande genomträngda och helgade, sätter sin stämpel på samtid och eftervärld. Han är snillet i våra predikstolar, och människor måste med eller mot sin vilja höra och vörda honom. Han uppgår som en stjärna i natten, lyser och blixtrar i lära och liv av himmelsk klarhet och gripande kraft och — går sin väg, då han fyllt sitt värv. Gud allena uppväcker och sänder honom; av människor fostras och ledes han icke. Hans kall är att gå sin egen väg och icke i trampade spår. — Längre har jag önskat och bedit Gud, att han ånyo måtte sända det svenska Sion en evangelist.

Härav är det klart, att jag anser det oegentligt att tala om kurser för evangelister, ty för evangelister kunna kurser icke anordnas — icke ens av en evangelist. Låtom oss helt enkelt kalla våra kurser *bibelkurser* och dem, som deltaga däri, *elever* eller, om de annars äro det, *predikanter*. Därmed är ock sagt, att dessa kurser stå öppna icke blott för dem, som tro sig kallade till predikanter, utan även för var och en, man och kvinna, som älskar bibelns studium och därvid önskar hjälp och ledning. Och med denna utvidgning förlora de ingalunda i värde för sådana, som deltaga i dem med tanke på predikokallet. Och det vore förvisso gott, om kurser av sådan art årligen hölles inom varje distrikt av Svenska Missionsförbundet. Det är vår uppgift att föra in människorna på ordets fasta mark. Och därvid ha sådana kurser en uppgift att fylla.

Joh. Hellström.

Evangelii härlighet.

Jag blyges icke vid evangelium, ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en, som tror. Rom. 1: 16.

Följande skildring ur min erfarenhet som missionär bland de fattiga utgör ett skönt bevis på sanningen av dessa aposteln Pauli ord.

Jag blev för några år sedan av en kvinna ombedd att besöka hennes granne, en gammal sjuk och fattig sömmerska, som bodde i ett eländigt kyffe i en av Stockholms utkanter.

»Hon ligger sjuk och saknar allt, vad hon behöver till mat, ved och hyra, och det finns ingen människa på jorden, som tänker på henne. Kan ni göra något för henne, så gör det snart», sade hon. Jag följde genast med. Hon släppte in mig i rummet och stängde dörren. Där låg den gamla i hemsk förtvivlan, bitter på både Gud och människor, ja på hela livet. Jag frågade henne, om hon önskade något. I så fall skulle jag gärna stå till tjänst. Intet svar. Jag frågade då, om jag finge läsa något för henne. Intet svar. Hon låg vänd mot väggen och ville inte ens se åt mig. Jag bad till Gud, att han måtte välsigna det ord, jag tänkte läsa för henne, att hon måtte lära känna sin synd och bekänna den för Gud och taga emot rening i Jesu dyra blod och få sin själ frälst samt efter slutat lidande flytta hem till de boningar, som Jesus berett åt fattiga syndare genom sitt lidande och sin död. Sedan läste jag bibelordet: »Det är ett fast ord och värt att på allt sätt mottagas, att Kristus Jesus är kommen i världen att frälsa syndare», ävenså berättelserna om publikanen, den förlorade sonen, den samaritiska kvinnan, synderskan i Simeons hus och rövaren på korset, varefter jag direkt tilltalade kvinnan och sade: »Nu får ni, kära vän, komma till Jesus, såsom dessa kommo. Hans hjärta och famn äro öppna även för er. Och han säger i sitt ord: »Den till mig kommer, kastar jag icke ut; den, som kommer till mig, skall aldrig hungra, och den, som tror på mig, skall aldrig törsta.»

När hon fick höra dessa m. fl. ord, vände hon sig och började bittert gråta, fattade min hand och tryckte den så hårt hon kunde. »Nu, kära vän», sade jag, »är Jesus här och vill taga sin boning i edert hjärta, rena eder i sitt dyra blod och taga eder på sina hulda herdeaxlar och bära hem eder till himmelen från synd, sorg, sjukdom, fattigdom, lidande, nöd och död.» Nu började en allvarlig syndabekännelse under strida tårar. Jag fick då erfara, vad Jesus säger i Luk. 15: 7, att det varder glädje, när en syndare bättrar sig. Jag kände det i det torftiga rummet, som om det varit fullt av Guds änglar, ja, som en förgård till Guds rike. Hennes syndabekännelse och bön om frälsning var så rörande, att jag nästan ville brista ut i högljudd gråt, under det jag tackade Gud. Nu bekände hon för mig, att hon inte besökt en kyrka eller ett bönehus eller sett i en bibel på 50 år. Det fanns ej heller någon bibel eller psalmbok eller något annat Guds ord i hennes hem. Jag stannade några timmar hos henne, läste, bad och tackade Gud. Slutligen gick ljus upp i hennes hjärta. Hon trodde och fick frid. Jag lade mina händer på hennes huvud och förkunnade henne syndernas förlåtelse i Jesu namn. Och hon fick den helige Andes vittnesbörd, att hon var ett Guds barn.

Jag köpte en bibel, en postilla och en sångbok åt henne. Även i det lekamliga sökte jag hjälpa henne det lilla jag kunde och sände andra vänner till henne, som uppmuntrade henne till själ och kropp. Hon levde i fyra år efter mitt första besök. Jag hade många saliga stunder hos henne. Hon blev en flitig besökare på våra sammankomster och en ivrig bibelläsare. Efter hennes död betraktade jag hennes nötta bibel. Hon hade understrukt många verser, som varit dyrbara för hennes hjärta, ända från 1 Mosebok till slutet av Uppenbarelseboken, särskilt sådana språk, som tala om rening i Jesu blod och om hemmet i fadershuset.

Nu är den kära kvinnan hemma hos Gud. Och där skola vi för evigt få glädjas tillsammans med henne.

Jul- och Nyårsbrev från himmelen.

(Gäller både predikanter och övriga församlingsmedlemmar.)

Såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som frukta honom. Ps. 103: 13.

Fördenskull säger jag eder: Varen icke bekymrade för eder själ, vad I skolen äta, icke heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke själen mer än födan och kroppen mer än klädnaden?

Sen på himmelens fåglar, att de icke så, icke heller skörda, icke heller samla in i förrådsrum, och eder himmelske fader föder dem. Ären I icke mycket mer än de?

Men vilken av eder kan med sitt bekymmer sätta till sin livslängd en enda aln?

Och varför ären I bekymrade för klädnaden? Betrakten fältets liljor, huru de växa. Icke arbeta de, icke heller spinna de.

Men jag säger eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet klädde sig såsom en enda av dessa.

Men om Gud på detta sätt kläder gräset på åkern, vilket i dag är och i morgon kastas i en ugn, skall han då icke mycket mer kläda eder, I klenrogn?

I skolen alltså icke vara bekymrade, sägande: vad skola vi äta? eller: vad skola vi dricka? eller: vad skola vi kläda oss med?

Ty allt detta söka hedningarna. Ty eder himmelske fader vet, att i behöven detta allt.

Men söken först hans rike och hans rättfärdighet, så skall detta allt därefter tilldelas eder!

I skolen alltså icke vara bekymrade med avseende på morgondagen, ty morgondagen skall hava bekymmer om sig själv. Nog för dagen är dess egen plåga. Matt. 6: 25—34.

Där är glädjen större än i det torftiga hemmet i utkan-
ten av Östermalm.

Det är ett skönt kall att för sjuka och elända för-
kunna eviga livets ord, att avtorka några tårar och av-
lyfta någon börda. Men även på detta åkerfält är skör-
den mycken och arbetarne få.

C. J. Johansson.

Hans stjärna.

Österns vise skåda stjärnan:

Över Betlehem Efrata

Tyser hon i helga natten,

Tyser underbart och stilla

Fri från varje löcknets villa.

Och de skynda för att finna

Barnet uti lindakläder

Vilande i låga stallet.

Han, som kom av änglar buren,

Låg på halmbädd ibland djuren.

Och vid barnet sitter modern,

Jungfrun, av profeten bådad.

Ur sitt hjärtas djup hon sjunger:

Själ och ande, prisa Herran,

Och hans hjälp är icke fjärran.

Och de giva sina gåvor:

Guld och rökelse och myrra

Ät den helga kungasonen,

David's ättling, »morgonsstjärnan»,

Som gudomligt ljus skall sprida

Över hela jorden vida.

Och hans välde är från Fadern;

»Ewig fader» han också kallas.

Herradömet på sin skuldra

Han med gudoms makt skall bära

Till sin Faders pris och ära.

Låt oss då med fröjd instämma

I de helga änglars lovsång:

»Ära vare Gud i höjden,

Frid på jorden, helig vilje

Oj från jorden mer sig skilje!»

S. S. (bearb.)

Det är något oändligt ljuvt att få bero av den, för
vilken det är en glädje att få välsigna.

Fritänkare-monumenten falla.

Efter att ha stått där många år skola de åtta monu-
ment, som upprests i Kenosha, Wis., till minne av Lewis
Knapp, »Kenosha-fritänkaren», borttagas från därvarande
kyrkogård. De hiskeliga händelserna mot den kristna
religionen, vilka inristats på dessa monument, skola så-
lunda gå ohjälpligt förlorade, emedan de skola krossas
i smulor och så fullständigt förstöras, att det blir omöj-
ligt för någon att i framtiden samla ihop en enda rad
därav.

Dessa monument hava länge betraktats som en för-
närmelse mot den kristna religionen, och under fem års
tid har man försökt att träffa anstalter för deras bort-
skaffande från Kenoshas kyrkogård. Sedan Knapps död
har det icke funnits någon, som haft lust att vårda
dessa vårdar. Inskriptionerna omfatta ej mindre än
15,000 ord, och många av dem innehålla bittra anfall
mot den kristna religionen och predikoämbetet. Knapp
var en infam agnostiker och spiritualist och var en av
den lika infama fritänkaren Ingersolls förtrognaste vän-
ner. Flera år tillbaka begynte han uppföra de åtta
monument, som skulle föreviga hans krassa fritänkare-
doktriner. Somliga voro av marmor, andra av brons.
Han använde tio år av sin levnad för att avfatta dessa
inskrifter och förklarade några år före sin död, att
hans verk var fullbordat och att hans däri uttalade
åsikter skulle förbliva hans tro till döddag. Enligt hans
anhörigas uttalade önskan har kyrkogårdsassociationen
givit dem tid att taga en fullständig avskrift av dessa
händelser. Sedan skola monumenten medels dynamit
sprängas ur sin plats och slås i stycken med slaggor.
Styckena få sin grav antingen i sjön eller i en särskild
grop, som ingen får veta om, med undantag av de män,
som utföra arbetet.

Det öde, som den arme gudlöse ämnade kristen-
domen, blir sålunda hans minnes öde. Han förgätes
såsom man förgäter en död.

Den bästa traktaten.

En troende trädgårdsmästare sände under sommar-
tiden varje dag en stor mängd korgar med grönsaker
och frukt till staden. En dag stod han och samtalade
med en annan troende man. Denne sade till honom,
att han borde lägga en traktat på botten i varje frukt-
korg, som han avsände. »Det gör jag också. Men jag
känner en traktat, som är bättre», svarade trädgårds-
mästaren. »Vad är det för en?» frågade den andre.
»Det är den, att köparna, då de komma till botten av
mina korgar, finna det nedersta laget av frukt lika gott
som det översta.»

För det svärd, som ligger i skidan, fruktar ingen
fiende. De sanningar, som icke påaktas, göra intet av-
bräck i fiendens läger.

Edvin Rosell.* †.

Jag önskade i dag lägga en liten minnesblomma på graven, i vilken vår broder E. Rosell vilar. Vem var han? frågar säkerligen många läsare. Det förvånar ingen, att han ej var känd i vida kretsar. Han höll sig till de ringa och gjorde aldrig något för att bli bemärkt. Han var en stackars arm krympling, ja i kroppsligt hänseende så vanlottad som få. I denna missbildade kroppshydda fanns dock en skön och begåvad ande. Skulle någon ha haft orsak att draga sig tillbaka, visande på sin svaghet, så var det han, men nej, i den Herres tjänst, som han lämnat sig åt, sökte han verka och övervinna alla svårigheter. Han lärde sig spela orgel. I många år har han tjänat som organist i Nora stads missionshus, och ingen predikant, som besökt platsen, torde glömma den lille organisten med sin krycka. Med ena foten nådde han med nöd trampen och med händerna tangenterna. Mest arbetade och intresserade han sig dock för ungdomsverksamheten både i ungdomsföreningen och i K. F. U. M. Många andra kunde utebliva, men Edvin Rosell var där och var i sin ringhet dock en ledande kraft. Själva hans närvaro var en borgen för, att intet otillbörligt kunde förekomma. När någon moder stundom med oro frågade sin dotter, som varit ute en afton, vad som förekommit därunder, och erhöill till svar: »Ack, mamma, Edvin var där», ja, då lugnades mamma, ty på honom kunde alla lita. Hans lilla vagn rullade, dragen och skjuten av villiga syskons och vänners händer, från den ena sammankomsten till den andra. Denna syskonens beredvillighet och tjänstaktighet var något enastående och rörande att se. Ingen syntes ens ha tänkt, att det kunde vara annorlunda. I hemmet var han, för att använda faderns ord, »dess sol», eller moderns, »ett stöd och en rådgivare», varför alla instämma i, att det är ett stort tomrum han lämnat.

Vid begravningen den 5 december visades ock, huru stora sympatier han vunnit. Från de högsta till de lägsta i samhället hade samlats en så stor skara, att någon yttrade: »Det är länge sedan vi sett en sådan tillslutning vid en begravning.»

Det är tvenne orsaker, varför jag nedskriver detta. Först är jag livligt övertygad om, att ett liv i det tysta, uppförat i Herrens tjänst till medmänniskors bästa, är av mycket större och varaktigare betydelse än många annans, som burit ett klingande namn eller beklätt en framstående post. För det andra önskar jag innerligt, att krymplingens liv och exempel måtte sporra oss kristna, som i allmänhet fått så mycket större förutsättningar än han, till att tjäna Herren med mera trohet och flit. Vad han kunde, det gjorde han. Gå du och gör sammalunda.

Sakta brusto spröda banden
Och du somnade i frid.
Stilla, tyst gick lösta anden
Ifrån jordens sorg och strid.

* Edvin Rosell föddes den 2 mars 1877 och dog den 28 nov. 1909.

Här vid andeljusets låga
Tömdes smärtans djupa kalk,
Och av livslång, bitter plåga
Byggs upp din katafalk.

Skatten var här innesluten
I ett bräckligt hölje, men
Nu är sköra musslan bruten,
Pärlan strålar klar. — Vår vän
Har i dödens famntag somnat,
Han har lyckligt hunnit hamn,
Sista smärtans nerv har domnat,
Segern vanns i Jesu namn.

Han på korsets stig fick vandra,
Lära kärlekslagens bud:
»Glöm din smärta, lev för andra,
Älska nästan, älska Gud.»
Forskaranden ville veta —
Nu han gått att på sitt sätt
Uti livets facit leta,
Vilka tal han räknat rätt.

Sov i frid, tills änglaröster
Väcka dig ur slummern öpp,
Ty för dig skall då i öster
Skimra härlighetens hopp.
Tills min levnadssol skall dala
Med exemplets makt och bud
Må ditt minne ständigt tala
Om ett liv med Gud, för Gud.

L. E. Högberg.

Brev från Lappland.

Svenska Missionsförbundets Expedition,
Stockholm.

*Herrens röst ljuder med makt, Herrens röst ljuder
härligt. Ps. 29: 4.*

Då jag i våra missionstidningar läst och sett, huru särskilt i Kina, där det förr varit så hårt och så mycket motstånd förefunnits, hjärtan och dörrar nu mer och mer öppna sig för evangelium, då har det fröjdad mig, och jag har av hjärtat tackat Gud därför. Men icke mindre glädjande är det att inom ens eget fält få erfara, att arbetet ej är förgäves. Evangelii sanning tränger sig in och bevisar sig vara en kraft till frälsning, en makt, som förmår nedriva fördomarnas skrankor, som förut stått hindrande i vägen, så att det blir mera öppet för evangelii predikan.

Det har förr, särskilt inom Malå, varit mycket svårt i nämnda avseende, men nu synes det, glädjande nog, bliva bättre. När jag i vår besökte trakten, var vid ett möte en man närvarande, som i sitt hem aldrig förr velat mottaga de s. k. »fria predikanterna». Vid mötets slut kom han fram till mig och sade, att jag nästa gång vore välkommen till hans hem. Med glädje tackade jag för inbjudningen. Och då jag i somras vid ett tillfälle besökte orten, hade vi två goda och härliga möten i hans hem, och jag tror, att kärvar vunnos för Guds rike den dagen. Mer och mer ser jag arbetets myckenhet och fältets storlek. Och fastän jag icke hinner, vad jag ville hinna, eller uträtta, vad jag ville uträtta, känner jag det dock som en stor Guds nåd att få vara

med bland Guds skördemän, och min önskan är att uti allt vara min Herre och Frälsare trogen.

Jag är nu nyss hemkommen från en kortare resa till Sorsele. Det är nu vad vi kalla förfallstid, så att det är mycket svårt att komma fram till de olika och vitt spridda byarna. Isarna på de många sjöarna och tjärnarna äro ännu mycket osäkra. Det är därför ganska riskabelt att våga sig ut på dem. För mig har det dock gått lyckligt, så att jag sluppit ifrån några kalla bad. Gud är god, han hjälper.

Kära hälsningar till Jesu vänner från ett ringa vittne.

Svidjan den 10 nov. 1909.

S. R. Hellgren.

Brev från Blekinge.

Skubbebo, Brömsebo, den 7 dec. 1909.

Red. av Pietisten.

Ofta innehåller Pietisten meddelanden från verksamheten i de ordnade församlingarna om möten och fester av olika slag, varemot det mera sällan förekommer några meddelanden angående verksamheten på mörka orter. I andligt avseende försummade trakter finnas dock ännu i åtskilliga delar av landet, icke minst i södra Sverige. I det lilla landskapet Blekinge äro en del trakter nästan oberörda av fri evangelisk verksamhet. I sällskap med en annan broder har undertecknad under sistlidne november månad företagit en missionsresa genom dylika trakter. Vi ha vandrat från by till by, från hus till hus, sökt samtala med folket om deras eviga väl samt, där det lyckats få något hem öppet, samlat folket till Guds ords predikan. En sådan verksamhet erbjuder åtskilliga svårigheter. Från statskyrkligt håll ha under årens lopp byggts upp murar av fördomar, som, mänskligt sett, synas vara hart när ogenomträngliga. Därtill kommer också den socialdemokratiska rörelsen med sitt fritänkeri och gudsförakt. Då min kamrat var inne i ett hus och började samtala med en man om Gud, blev denne alldeles ursinnig. »Gud», sade han, »en sådan Gud», varvid han stampade och svor såsom en galning. Här och var kunde vi visserligen träffa en och annan troende, men dessa voro fulla av misstro mot oss, emedan de trodde, att vi voro villfarande människor. Dock träffade vi även personer, som med begärlighet lyssnade till Herrens ord.

På en sådan färd får man en inblick i, vilken betydelse vår fria verksamhet haft och har för vårt folks lyftning i alla avseenden. Ingenstädes framträder den grova ogudaktigheten så bjärt, som där den fria verksamheten icke kommit åt att göra sitt inflytande över folket gällande. Må våra missionsvänner mera vakna upp över sitt ansvar gentemot de försummade orterna. Jag vill härmed rikta en varm vädjan till den inre missionens vänner att samfält bedja Gud, att de stängda dörrarna måtte öppnas för Kristus och en fri evangelisk förkunnelse om honom.

K. Hansson.

Världshistoriska signaler.

»Missionens historia är av den himmelske världsregenten inorganiserad i världshistorien. Politiska tilldragelser, kulturhistoriska utvecklingsskeden, andliga strömningar, vilka synas helt och hållet tillhöra profanhistorien, låter han samverka, så att de gestalta sig till en »tidens fullbordan», som markerar en ny epok i historien om Guds rikes uppbyggande och utbredning.

Då för något över 100 år sedan nya upptäckter och uppfinningar samt världspolitiska omvälvningar betecknade inträdet av en ny tidsålder, började också en världssamfärdsel, som allt mera och mera gjort folkens historia till en *mänsklighetens* historia, en *världshistoria* i egentligaste mening. Detta var den gudomliga overtyren till begynnelsen av den innevarande världsmissionens tidsålder.

Och i dessa dagar har på grund av en rask följd av överraskande tilldragelser bland de icke kristna folken den *andra epoken* av denna världsmissionstid brutit in.

Under den första epoken öppnades den icke kristna världen för missionen, nu går det en väldig väckelse genom densamma och det icke blott genom de ostasiatiska och — delvis — den afrikanska, utan — vad som var mest oväntat — även genom den turkiska världen. De vaknande folken hava kommit in i en mäktig andlig strömning, en nästan lidelsefull längtan efter reformer och självständighet har gripit dem, det är ett sökande och ett kämpande för att vinna nya former för livet, som överallt kommer i konflikt med det hävdvunna och så småningom underminerar de gamla hedniska religionsformerna.»

Så skrev den gamle missionsprofessorn Gustav Warneck i början av detta år, och på tal om samma ämne yttrade han en gång vid en konferens: Allt detta är världshistoriska signaler från Gud, vilka säga oss, att tiden är inne för en storartad missionsverksamhet.»

Ja, Herren låter i denna tid sin missionsbefallning på ett enastående kraftigt sätt ljuda till sin församling. Världshändelserna giva en alldeles särskild klang och färg åt Herrens ord: »Gån ut och gören alla folk till lärjungar!«

På livets hav.

Bland bränningar och skär
På stormuppfyllda livets hav
Vår farkost bräcklig är
Och synes ofta gå i kvav;
Men genom vågens vilda brus
Oss Jesus för till fridens hamn,
Där vi i evighetens ljus
Få njuta sällhet utan namn.

D. M—n.

Eder är född Frälsaren.

I sekternas natt,
Då mörkret allen' förde härskarestaven,
Och döden sin glaven
Sträckt ut över släktet — i bojor det salt —
Då uppgick en stjärna så strålande klar;
Då tusende frågor hon lämnade svar,
Och hopp åt de fängna
Och tröst åt de arma:
Gud vill sig förbarma
Och lösa sitt folk från dess mörker och lång
Mr natten så lång,
I vilken det suckat och längtande skadat
Med hopp mot den dag, som profeterna bådaf.

Oy Israels kung,
Han, som skall regera till dagarnes ände
Och utur elände
Sitt folk skall förlossa — den telning så ung —
Är född enligt Skriften i Bellehems stad
Och vilas i krubban så nöjd och så glad.
Fast fattig och ringa
På jorden han träder,
Mångfusen han gläder
Och rika dem gör uti kärlek och fro.
Och sist få de bo
I himmelska staden och uti dess lunder
Beskåda den eviga kärlekens under.

För änglarnas sång
I stjärnklara natten i Bellehems dalar!
Den sången hugsvalar
De fräglande hjärtan lik källornas språng
Den tröskade vandrarn i öknarnas grus.
Och natten försvinner, och glädje och ljus
Sig sprida kring jorden.
Och människosjalar,
Som för voro trålar,
Du frigjorda sjunga sin Frälsares namn
Och uti hans samn
Få njuta, i rikare mått än de anat,
Den sällhet, varefter de suckande spanat.

För änglarnas sång:
At Gud vare ära och frid uppå jorden.
De ljudliga orden,
De skola förvisso upptyllas en gång,
Där frälsningens budskap kring jorden gått fram,
Och folkolagen hylla och tjäna Guds Lamm,
Då svärden de smida
Till plogbillar alla;
Och härarne falla
Tillbedjande ned inför konungars kung;
Och gammal och ung
Instänma i himmelska sången, som klingar
Och lov och tillbedjan åt Skaparen bringar.

Lys, himmelska ljus!
Sänd ut dina strålar keijg världen den vida —
Din glans vi förbida —
Och lys oss till glädjen från mörker och grus.
Träng in med ditt sken uti koja och slott,
Tills alla en sannskyldig julglädje fått.
Sänd himmelska gåvan
Till alla, som lida
Och sucka och bita.
Sprid ljus i förmörkade hjärtan och hem;
Och läk varje lem,
Som dödasår har fått, genom synden bedragen,
Och ligger där kvidande, sargad och slagen.

H. P. Fristedt.

Missionsfesten annandag jul.

Sparbössetömningen.

Det ringer till helg. Julens stora högtid stundar.
Vi få genom Guds stora nåd ännu en gång påminna
oss, vad han gjort för vår frälsning.

»Till ende Sonen sade han:

Jag måste mig förbarma;

Stig ned uti det syndaland

Och lös de fångar arma.»

Och sonen svarar: »Din vilja, o Gud, gör jag
gärna!»

Nu få vi sjunga såsom vi från barndomen lärt:

»O, gläds, min själ, och sjung hans pris,

Som öppnat dig det paradiset,

Vars port din synd tillslutit!

O, gläds, att Gud förbarmar sig

Och huld förnya vill med dig

Förbundet, som var brutet.»

Må denna lovsång bli en ren ton från allas våra
hjärtan, en lovets ton, som genomtränger de dimmor,
som omgiva vår jord, och stiger till vår himmelske faders
hjärta. Må den bli det första ackord, som anslås på
vår missionsfest, att vi av helt hjärta må tacka Herren
för den frälsning, som han berett oss genom Jesus
Kristus. Må vi tacka honom, att han bevarat oss i sitt
förbund, att han ökat skaran av dem som tro och att
hans evangelium vinner allt större utbredning i världen.
Låtom oss även hembära honom tack och lov för de
nya arbetare, som under det gångna året tagit tjänst i
vingården, för de goda meddelanden, som komma från
skilda håll av det stora världsmissionsfältet, och för att
han ändå hittills i nåd och stort förbarmande fyllt alla
våra behov, och våra behov äro icke små.

De fält, som vi av missionens herre blivit anvisade
att odla, äro stora och vidsträckta. Arbetarne och deras
amiljer, vilka genom oss mottaga sitt underhåll, ha växt

till en stor skara. Icke mindre än 120 missionärer
arbeta på Missionsförbundets skilda fält.

Vilken ousäglig välsignelse och nåd har icke på
det sättet kommit Missionsförbundet och dess vänner till
godo! Styrelsen för sin del betraktar det också som
idel nåd av Gud. Han allena och ingen annan jämte
honom skall hava äran därför.

Ju mera vi känna vårt beroende av Herren och
förstå, att det verk, som utföres genom Svenska Mis-
sionsförbundet, är ett Guds verk, desto lyckligare skola
vi bli att i fortsättningen få understödja detta
arbete. Tacksamheten till honom skall öppna nya möj-
ligheter för oss att tjäna honom. Den skall göra oss
villiga att bringa honom våra offer.

Arbetet växer år efter år. Visserligen ha vi inga
planer f. n. på att upptaga nya fält. Men de vida
hednamarker, på vilka vi redan ha våra arbetare, äro
så oerhört stora, att det behöves all vår omsorg och upp-
offring för att på ett någorlunda tillfredsställande sätt
kunna fylla de största behoven.

När vi därför få mötas på skilda rum annandag
jul för att avlämna våra missionsgåvor, må vi då göra
det med tacksamhet och bön till Herren, vetande, att
han för sitt stora verk behöver både oss och våra gåvor.

Nåd vare med Eder och frid av Gud, vår fader,
och Herren Jesus Kristus.

Edra bröder och medarbetare
Svenska Missionsförbundets Styrelse.

Program

för missionsfesten annandag jul.

1. Unison sång n:o 20.
2. Bön och bibelläsning.
3. Unison sång n:o 593.
4. Missionsföredrag.
5. Solo- eller körsång.
6. Missionsberättelse eller läsning ur missionstid-
ningen.
7. Unison sång n:o 600.
8. Kollekt upptages, då de, som inga sparbössor haft,
få tillfälle att giva sin missionsgåva.
9. Solo- eller körsång.
10. Meddelas resultatet av insamlingen.
11. Bön för missionen.
12. Avslutning.

Glöm icke att i tid rekvirera sparbössor för ut-
delning.

De under missionsfesten insamlade medlen torde
omedelbart insändas till

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Solidaritet

är ett ord, som nu för tiden mycket ofta användes. Det är ett vackert ord, namnet på en mycket skön *dygd*, nämligen sammanhållning och samhörighetskänsla inom en viss krets och för ett bestämt ändamål.

När familjemedlemmar känna sig såsom ett samt därför i nöd och lust hålla ihop, stödjande, tjänande, bärande, så att var och en känner de andras börd såsom sin, de andras glädje såsom sin, då är det solidaritet, en högst berömvärd dygd.

När medborgarne i ett land äro genomträngda av känslan att de utgöra *ett* folk, så att säga *en* kropp i många lemmar, samt var och en i sin mån med glädje göra, vad de förmå, för att stödja fosterlandet och befördra dess väl, då är det solidaritet, en högst berömvärd dygd.

En sådan solidaritet kan även finnas inom olika föreningar, olika folkklasser, olika yrkesklasser o. s. v. Den tjänar då i högsta grad till att stödja, stärka, uppföstra de enskilda medlemmarne samt befördra deras bästa.

Det finnes dock en gräns, utöver vilken solidariteten icke får gå. Solidaritet i sådant, som är orätt, är ett lika avskyvärt brott, som solidaritet i det goda är en berömvärd och välsignelsebringande dygd.

Men det gives ett annat område, där solidariteten borde spela en mycket större rol, än den i allmänhet gör, och det är i församlingen. Där om någonstädes böra de särskilda medlemmarne känna sig riktigt solidariska, riktigt samhöriga, riktigt ansvariga för varandra, enligt aposteln's ord: när en lem lider, så lida alla lemmarne med, när en lem förhärligas, så förhärligas de alla. Att hålla ihop såsom ett i församlingen, stödjande, tjänande, bärande varandras bördor o. s. v., det är en av de härligaste dygder, som kunna tänkas eller nämnas. Må alla våra församlingar under det år som kommer storligen tillväxa i denna dygd. Det är av den allra största betydelse både för församlingen och för de enskilda medlemmarne. Må därför var och en för sig giva sitt bidrag därtill. Och må den, som hittills varit försumlig, bekänna sin synd och göra bättring.

Men vi gå ännu ett steg. Svenska Missionsförbundet uppbäres av omkring 1,300 församlingar, som äro anslutna till detsamma. Vi ha fått bevittna många, många riktigt rörande bevis på solidaritet där. »Missionsförbundet är vårt, det skola vi stödja och bära upp, dess tidningar skola vi ha, dess böcker skola vi sprida», o. s. v., så låter det nog på många håll. Gud vare lov för det. Men på andra håll är solidaritetskänslan ganska slapp. Jag har bevittnat det på mina resor, och vi bevittna det här på expeditionen. Så otroligt det än låter, finnes det dock många, många troende, medlemmar av församlingar, som höra till Missionsförbundet, i vilkas hus icke finnes någon enda av våra tidningar. De kommo sig icke för vid årets början att prenumerera; sedan glömde de det, och när de kommo ihåg det, var det så långt lidet på året, att det icke lönade sig att börja förrän nästa år o. s. v. Och det kan vara personer, av vilka man allra minst skulle ha väntat det. Må det bli va annorlunda hädanefter.

»Se så, min son, nu går du strax och prenumererar på Missionsförbundet för mig och Pietisten för mor och Ungdomsvännen för dig själv och Barnavännen för lilla syster. Och så prenumererar du på både Missionsförbundet och Pietisten för vår son i Amerika och för stackars Lars därefter, du vet, han som är så fattig och sjuk. Svenska Missionsförbundet ska vi stödja och uppmuntra. Gud välsigne det så visst!» — Se, det var en riktig kärngubbe, som talade så till sin son.

»Vem kunde det vara?» frågar du. Nuväl, jag trodde det var du själv.

P. W.

Resultatet av offerveckan. | Då vi veta, att många av våra vänner med intresse motse det resultat av offerveckan, som hölls sistlidne oktober månad, bedja vi härmed få meddela, att till den 20 dec. inkommit något öfver 53,000 kr. eller omkring 1,000 kr. mer än vid samma tid förlidet år. Detta är ju öfver förväntan mycket, då man tänker på de dåliga tider, som för närvarande äro för handen, och vi kunna icke annat än av hjärtat tacka Gud, som så rikligen välsignat oss i detta stycke.

I distriktsföreståndarefrågan. | Som bekant ha några distriktsföreståndare anhållit att icke komma i fråga vid nästa val, som sker 1910. Bland dem var även C. F. Nyström i Västerås, vars distrikt omfattar Västmanlands län och Dalarna.

På onsdagen den 8 dennes hölls i Ludvika möte dels angående denna distriktsföreståndarefråga dels angående frågan om distriktets delning, som flera gånger förut varit på tal. Mötet var besökt av 62 ombud från Västmanland och Dalarna.

Först uttalade mötet sig tämligen enhälligt mot distriktets delning, men ombuden önskade, att, när de beslutade distriktsråden tillsättas, vardera landskapet måtte erhålla ett särskilt sådant råd, men med gemensam distriktsföreståndare såsom hittills.

Sedan diskuterades frågan om distriktsföreståndare. Efter diskussionens slut röstades härom med slutna sedlar, varvid 57 röster avgåvos för Nyströms kvarstående såsom distriktsföreståndare, 4 avgåvo sina röster för ombyte av föreståndare och ett ombud röstade blankt.

Det var riktigt rörande att höra, vilken tillgivenhet och vilket ogrumlat förtroende, som från olika håll uttalades till Nyström. »En mer trogen och för församlingarnas och Missionsförbundets väl nitälskande föreståndare kunna vi icke få», hette det.

Nyström beslöt nu också att återtaga den avsägelse han inlämnat till Förbundets styrelse.

P. W.

Ungdomens bönevecka. | Under senare år har en särskild ungdomens bönevecka hållits omedelbart efter den allmänna böneveckan i januari. Även i år inbjuda vi den troende ungdomen till en sådan vecka av bön och åkallan. Den kommer att hållas den 9—16 januari. Programmet för densamma finnes infört på annat ställe i detta nummer.

Må Herren komma ibland oss med ande och kraft under böneveckorna, så att vi icke endast må få se Guds folk stärkt och uppbyggt i tron utan även få glädjas över sådana, som föras från mörkret till Guds underbara ljus.

Program för böneveckorna. | I förra året av denna tidning hade vi inne programmet för den allmänna böneveckan. Här införa vi programmet för den ungdomens bönevecka, som följer omedelbart därpå. Därjämte har expeditionen gått i författning om att låta trycka båda dessa program i ett särskilt litet häfte, passande att förvara i en bok. Programhäftet kostar 2 öre pr ex. och kan rekvireras från Expeditionen ju förr dess hellre. Frimärken tagas i likvid.

Medhjälpare i vårt tidningsarbete. | Sådana behöva vi många. Visserligen ha vi ett stort antal, men vi behöva ännu många fler. Vi behöva dem, som i varje församling och på varje ort tjäna missionen med att samla prenumeranter på våra tidningar. Där ingen sådan finnes, behöva vi en sådan. Och om du, som läser detta, icke känner någon, som står andra till tjänst med att prenumerera på tidningen, så upptag själv detta arbete. Om icke förtjänsten blir så stor i ekonomiskt avseende, så får du ha tillfredsställelsen av att till ett och annat hem ha sänt en »predikant», som sedan kommer att utföra sitt verk.

Från expeditionen har utsänts ett cirkulär rörande tidningarnas prenumeration på posten m. m. Några synas ha missförstått detta, såsom om vi icke längre mottaga beställning på tidningarna direkt hos Expeditionen. Men detta är, som sagt, en missuppfattning. Vi ha endast velat framhålla förmånen av att få tidningen genom posten, där det så lämpar sig. Annars mottaga vi naturligtvis beställningar på expeditionen alldeles som förut och ju flera dess bättre.

Rekvirera missions-sparbössor. | Detta är en uppmaning, som vi önska skulle kunna komma till alla våra vänners öron och hjärtan. De små slantar, som samlas i dessa askar, utgöra tillsammans vårt missionssällskaps största inkomstpost under hela året. Om vi därför äro angelägna att få ut så många sparbössor som möjligt, så må ingen förundra sig däröver. Sådana små »pappers-missions-kassörer» böra finnas i alla hem, där det finnes vänner till vår mission. Den, som tar mot en sådan och ställer på sitt bord, gör väl,

och den, som dessutom hjälper till att sprida dem, gör ännu bättre. Det är en missionsgärning.

Vi sända dessa missions-sparbössor gratis.

Kalendern Ansgarius slutsåld. | Såsom var att vänta, har kalendern *Ansgarius* rönt en mycket stor efterfrågan. Redan i förra veckan var upplagan totalt slut.

»Låtom oss sjunga». | Då nu böneveckorna stunda, och vi kväll efter kväll samlas till böne- och väckelsemöten, erinra vi om det i fjol utgivna lilla sånghäftet *»Låtom oss sjunga»*. Det innehåller 89 gamla, goda och välkända sånger och kostar endast 10 öre. Vid köp av minst 25 exemplar lämnas 25 % rabatt. Sånghäftet rekvireras från vår expedition.

Hälsning från Amerika. | Pastor O. P. Peterson i Worcester, Mass., Amerika, beder att genom Pietisten få frambara en hjärtlig hälsning samt ett varmt och innerligt tack till alla missionsvänner, som han under sitt besök i Sverige förliden sommar hade glädjen sammanträffa med. Han säger, att det lilla besöket i Sverige uppväckt hos honom en stark längtan efter att få göra ett nytt besök här i en snar framtid. Vidare tillönskar han de troende i vårt land nåd att vara Herren trogna, att vaka, bedja, verka och hålla ut i tron intill förlossningens dag.

Nattvardsbröd. | Aktiebolaget Örebro Kexfabriks nattvardsbröd, som av oss rekommenderats, har redan vunnit stor efterfrågan. Från fabriken meddelas emellertid, att rekvisition å prover, som på grund av emballaget ställa sig relativt dyra, influtit i sådan mängd, att den har svårt att hinna expediera dem. Församlingarna uppmanas därför vänligen att beställa för 5 kronor på en gång, varvid mer än 2,000 bröd erhållas, förpackade i en vanlig kexbox, som debiteras till 75 öre men återköpes, om den franco och i oskadat skick returneras. Försäljningen sker blott mot postförskott eller förskottslikvid.

Motioner till frikyrkomötet. | Vi vilja härmed erinra våra vänner därom, att tiden för att väcka motioner till frikyrkomötet utgår den 31 i denna månad. Sådana motioner insändas till pastor K. A. Modén, Stockholm.

Frikyrkomötet hålles i Immanuelskyrkan i Stockholm den 9—11 februari 1910.

Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen | har i ett cirkulär uppmanat präster och predikanter att på den s. k. fredssöndagen, söndagen näst efter jul, inför sina åhörare belysa det pågående mellanfolkliga fredsarbetet samt mana till att understödja detsamma. Meddelanden om vad som gjorts för saken insändas till föreningens exp., Regeringsgatan 74, Stockholm C.

Nu är det jul.

Julen är en glad högtid, och nu är det jul. Att vara glad är en kostelig ting, och nu är det jul. Gud vill, att vi skola vara glada. Vilken fader finnes väl, som icke vill ha glada barn?

Och vem vill ej se dem glada i synnerhet om

Julen. Glada barn äro som himmelska solstrålar i de hem, där de finnas. Huru många gånger får man ej höra personer om det och det barnet säga: »Det är en ofantligt glad och trevlig unge». *Glad* och *trevlig* äro två ord, som höra ihop. En glad människa har trevligt själv och är trevlig för andra. Gud är glad, alla himmelens änglar äro glada, alla saliga människor i paradiset äro glada, och till oss säger Guds ord: Varen glade även I, fröjden eder storligen!

Du Guds barn

var glad! Guds enfödde Son har blivit människa för din skull. Han har tagit alla dina synder på sig. Han har blivit fattig för din skull, på det att du skulle varda rik, han har stigit ned i djupet av ditt elände för att lyfta dig upp till sin härlighets tron. Han har haft mycket arbete för dig. Men han är glad, att han segrat, och att du nu är hans. Han ser nog, att du ännu är ganska skröplig, men han är glad, att du är hans, och han är glad i arbetet att nu helga och fullkomna dig, tills den dag kommer, då du skall träda in i hans härlighet för att »sitta med honom på hans stol».

Du har många motgångar och svårigheter här. Det vållar ditt hjärta sorg. Men du har Jesus, och med honom har du allt. Av din vedermöda står kanske icke mycket kvar. Tiden är kort härefter. Och sedan kommer en annan jul, då icke du skall fira hans ankomst till jorden, utan han skall fira din ankomst till himmelen. Därför var glad! Bjud till att vara glad. Bed Gud om nåd att kunna vara glad! Gud vill, att du skall vara glad, och nu är det jul. Jesus giv dig mycken glädje.

En glad människa

vill gärna sprida glädje omkring sig, och nu är det jul. Nu äro alla människor så hemlighetsfulla. De tänka på julklappar. Och tanken på att *giva* julklappar gläder mera än tanken på att *få* julklappar. I det förra ligger kärlek, och kärleken gör alltid glad. Du Guds barn, tänk på att sprida glädje omkring dig till jul.

Du har barn, du har tjänare, du har gamla föräldrar — tänk uppå att glädja dem i jul. Ack, de behöva det så väl. Icke långt ifrån dig bor en familj, som är mycket fattig. Har du tänkt på, vad de hava till jul? Låt oss se, vad du kunde göra! De äro man och hustru och tre barn, giv dem

en kanna söt mjölk — inte skummjölk, utan söt mjölk! Söt mjölk hava de kanske på hela året aldrig fått smaka. Skicka dem ett fat gröt därtill ur ditt eget kök, så behöver det ej räknas i penningar. Ett par präktiga färska limpor och ett par ljus kosta icke mycket. En liten julgransunge med litet kulörta pappersgrannlåter uti samt ett sviskon här, en mandel där, ett par russin här, en karamell där och tre billiga äpplen där — allt kan du köpa för en ringa penning, och sedan kan du med dina barn egenhändigt ställa det i ordning. Sedan kan du låta dina barn lacka in en tjugufemöres julklapp åt vart och ett av de där barnen. Så är allt färdigt för kanske tre kronor. Och i det torftiga hemmet får man en glad julafton och kommer att välsigna dig mycket mer, än hela din tillställning är värd. Och vad mer är: medan du i kretsen av dina barn rustar till allt detta, sår du i dina barns hjärtan omärkligt ett frö av kärlek och deltagande för de fattiga, som sedan i en framtid skall bära frukt i riklig välsignelse både för dem själva och för andra. Allt för två eller tre kronor! O, så låt det bara bli av just till den här julen. Nu är det jul, var glad, du Guds barn, och sprid glädje omkring dig!

Du förlorade son,

som borta går i syndens slaveri! Nu är det jul. Kom hem! Din fader väntar dig hem. Kom hem! Nu är det jul. Det var en fader, som hade flere uppväxta söner ute i världen i olika yrken. Alla plägade de skaffa sig tillfälle att om julen komma hem till sitt gamla fadershus, från vars varma härd de hade fört med sig ut i livet så mycket ljus, så mycken värme, så mycken tro, så många sköna minnen. Alla, sade vi. Men det var icke riktigt rätt. Ty *en* son var *riktigt* ute, riktigt borta. Det var en förlorad son. Och han kom icke hem till jul. Hans hjärta frös, när han tänkte på, huru varmt det var i faderns hus, och han tog en stor sup för att bli varm. Och jul gick och jul kom, och sönerna fem kommo hem och foro igen. Och så blev det åter jul. Sönerna fem kommo åkande, den ene från öster, den andre från väster, och pinglorna hördes så

trevligt, när de kommo. Sist kom gående en — det var den sjätte, en överraskning för alla. Den kvällen grät man i fadershuset mer, än man log. Och när man skildes, sade alla: »Sådan jul hava vi aldrig haft». Och fadern sade till sin hustru: »Sedan den julen, då Jesus kom, hava vi aldrig fått en så dyrbar julklapp som nu.» Och ingen undrade på, att han sade så. Förlo-
rade son, din himmelske Fader väntar dig hem. Kom hem! Nu är det jul. Kom hem, kom hem!

P. W.

Till deltagarne i Sv. Missionsförbundets bibel- och evangelistkurser.

Gån ut, gån ut till Sveriges bygder

Med fridens glada bud!

Förkunnen högt er Herres dygder

I Andens kraft med klara ljud.

Gån ut, gån ut att tegar plöja,

Där ordets plog ej gått!

O bröder, låten er ej nöja,

Med vad som redan är besätt!

Gån ut, gån ut att själar rädda

Ur syndens slaveri.

Med Andens kraft av Gud beklädda

I skolen lyckas väl däri.

Gån ut, gån ut i ödmjukt sinne

Och följ Jesu spår.

Och haven ständigt i ert minne,

Att endast Herrens ord består.

Gån ut, och sen er ej tillbaka,

Gån ut i tro och bön

Allt vad er hindra vill försaka

Er vinkar segerkronan skön!

D. Melchersson.

En man tilltalade en gång en predikant på en gata i London och sade: Jag hörde eder vid ett tillfälle predika i Paris, och då sade ni något, som jag aldrig glömt och som med Guds hjälp blev medlet till min omvändelse. Vad var det? frågade predikanten. Det var, att dörrklinkan var på vår sida av dörren. Jag hade alltid trott, att Gud var en hård Gud, och att vi måste göra något för att försona honom. Det var för mig en ny tanke, att Jesus väntade på, att jag skulle öppna för honom.

Pietisten

har nu genomgått ett andra år i sin nya form, och den har haft att glädja sig åt ett icke ringa intresse. Den kommer alltså, om Gud vill, att fortsätta under 1910 med två i regeln sextonsidiga, illustrerade nummer i månaden. Det blir dess 69:de årgång.

Planen blir densamma som under detta år.

Betraktelserna över Efeserbrevet komma att fortsättas.

Likadå uppsatserna till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal. Jag tillåter mig att fästa särskild uppmärksamhet vid dessa.

Andra uppsatser och stycken till uppbyggelse eller undervisning skola även inflyta.

Underrättelser från expeditionen och från inre missionen skola meddelas såsom hittills.

Svar på brev ävensom uttalanden i andliga frågor för dagen komma fortfarande att införas.

Textutredningarna för söndagsskolan komma även under 1910 att införas i Pietisten.

Den för innevarande år utlovade längre serien av betraktelser över det viktiga ämnet: **Guds församling** kommer att införas i nästa årgång, med början i något av de första numren. Anledningen till, att dessa uppsatser icke kommo att införas i innevarande årgång, här jag meddelat i n:r 19 av Pietisten detta år.

För alla bidrag rörande den inre missionen, ävensom för uppsatser och uppbyggelseartiklar, som våra vänner insända, och som vi finna lämpliga för tidningen, äro vi tacksamma. För utrymmets skull bedja vi dock insändarne fatta sig kort. De böra också ursäkta, om vi någon gång bli tvungna att förkorta deras uppsatser. Sådant är stundom nödvändigt, för att vi må kunna bereda rum även för andra insändare.

Uppbyggliga berättelser ur levande livet äro alltid välkomna. Men alla diktade berättelser undanbedja vi oss.

Prenumerationsvillkoren skall läsaren finna på sista sidan av detta n:r.

Då våra tidningar äro en synnerligen viktig del av Svenska Missionsförbundets verksamhet, så tillåta vi oss att påkalla alla våra vänners livliga intresse och arbete för deras spridning. Vi äro synnerligen tacksamma för, vad vi i den delen under det gångna året erfarit. Men vi bedja: tröttnen icke utan tvärtom växen till i nit. Vi vänta till nästa år en betydlig ökning av prenumeranternas antal. I främsta rummet gäller denna maning våra distriktsföreståndare samt övriga predikanter. Men även andra kunna göra mycket. Låt oss hjälpas åt. Och framför allt: bedjen för oss. Endrättigt förenade i bön och arbete kunna vi uträtta goda ting till Herrens ära och människors frälsning.

P. W.

Bollnäs missionsförening har under den gångna sommaren låtit uppföra ett nytt missionshus i *Rehn*, strax nordväst om Bollnäs köping. Söndagen den 5 december invigdes det till sitt höga ändamål. Invigningsfesten tog sin början kl. 3 e. m. med föredrag av predikanterna G. Hjelm och A. Sundberg. Sång utfördes av Bollnäs missionsförenings sångkör och musik och sång av musikläraren J. Olsson m. fl. Mycket folk var samlat och stämningen var mycket god.

Orsa nya missionshus invigdes söndagen den 5 december, då dess portar för första gången öppnades för allmänheten. Predikanterna Svahlin i Orsa och P. Persson från Mora predikade. Sång utfördes av en manskör från Gäfle.

Det nya huset står på samma plats som det gamla, vilket revs förliden vår, i själva hjärtat av stationssamhället. Det rymmer närmare 800 personer i stora salen. Det är ett stort och vackert hus.

I **Skallsjö** i närheten av Göteborg invigdes söndagen den 5 december ett av missionsvännerna därstädes nyligen uppfört missionshus. Vid invigningen medverkade som talare distriktsföreståndaren Aug. Hansson, riksdagsmannen Herman Karlsson från Herrljunga samt O. Pettersson och M. C. Aaröe från Göteborg m. fl., varjämte förekom sång och musik. Hela dagen var mycket folk samlat såväl från trakten, där den nya gudstjänstlokalen ligger, som ock från skilda håll där omkring. Och glädjen för missionsvännerna var stor. Där har i många år missionsverksamhet bedrivits, men hittills har man varit i saknad av missionshus. Nu är denna brist avhjälpt. Det nya missionshuset rymmer något över 300 personer och har ett praktigt läge.

I **Klockrike**, Östergötland, invigdes ett nytt missionshus söndagen den 5 december. Det lilla men tidsenliga bönehuset har kostat 3,000 kronor och rymmer omkring 200 personer. Fyra familjer ha genom stor ansträngning fått det till stånd. Vid invigningen var mycket folk samlat. Guds ord frambars av Johansson från Linköping samt predikanterna O. Gustafsson från Vadstena och C. M. Johansson från Norrköping.

Bålgårds nya missionshus, tillhörande Arvika missionsförening, invigdes söndagen den 28 november under stor tillslutning från allmänhetens sida.

Sedan hälsningstal hållits av lantbrukaren M. Andersson, predikade pred. O. Fryksén över dagens evangelietext samt uppläste för tillfället författade verser. Därpå hölls invigningstalet av pred. D. Hagström med text ur 1 Mos. 28 kap., där det berättas om Jakobs drömsyn i Betel.

Efter middagsrasten talade predikanterna K. Schelin, J. E. Bodin och Moody Ahlin. Under dagen tjänade platsens blandade sångkör flitigt. Mötet präglades av en god och upplyftande anda.

Huset, som kostar cirka 3,000 kr., rymmer omkring 200 personer. Detta är nu det fjärde missionshuset inom Arvika missionsförsamling. Till ännu ett dylikt har grunden i dagarna blivit lagd.

Hedesunda missionshus, Gestrikland, har under den gångna sommaren genomgått en omfattande restaurering såväl till det yttre som till det inre. Huset var i sitt gamla skick oändamålsenligt. Lilla salen var trång, och den stora salen var nästan omöjlig att i vintertid hålla varm. Det yttre var den gamla vanliga »ladustilen». Då nu taket var fallfärdigt, ansågs det vara bäst att samtidigt med dess omläggning förändra husets yttre genom en tillbyggnad av trapphus med torn samt en större kupolbyggnad på taket, vilket givit åt huset ett värdigt och tilltalande utseende, så att det nu med sitt dominerande läge på den höga åsen utgör en prydnad för hela samhället.

Till det inre har lilla salen ökats ut, så att den nu har sittplatser för 200 personer. Den är hällen i ljusa, trevliga färger med en tilltalande dekorationsmålning i fonden. I stora salen har en fullständig ombyggnad av så väl läktare som valv försiggått. Dessutom är centraluppvärmning införd till både stora och lilla salen. Stora salen rymmer över 1,000 personer. Dessutom finnes inrymd i huset en vaktmästarebostad på två rum och kök samt församlingskök och predikant- rum.

Söndagen den 28 och måndagen den 29 november hölls invigningsfest i det nu så trevliga missionshuset under stor tillslutning från allmänhetens sida. Invigningstalet hölls av distriktsföreståndare J. Erixon, Gäfle, med Salomos tal vid invigningen av Jerusalems tempel som utgångspunkt. Dessutom medverkade som talare redaktör C. Boberg, predikanterna P. Olsson, E. G. Andersson, O. Lidén och P. Persson. Föreningens sångkör medverkade på ett förtjänstfullt sätt hela tiden. Mötet var rikt på uppbyggelse och välsignelse från Gud. Måtte nu Herrens välbehag allt fort vila över huset och den verksamhet, som kommer att bedrivas i detsamma!

I **Trösken i Årsunda**, Gestrikland, var missionsmöte med invigningsfest anordnad söndagen den 21 november med anledning av att missionshuset under sommaren genomgått restauration och tillbyggnad.

Vid invigningen förkunnades Guds ord utom av församlingens egen predikant av E. G. Andersson från Strömsbro och E. L. Palmqvist från Sandviken. Sång och musik till olika instrument utfördes. Tillslutningen var god såväl på f. m. som under den egentliga invigningsfesten.

Betesda missionsförening, Stockholm, som nu förlagt all sin verksamhet till kyrkan vid Floragatan, beslöt vid församlingsmöte den 7 december, att kyrkans officiella namn skulle bli *Betesdakyrkan*. Församlingens förutvarande predikolokal, 5 Smala Gränd, är från 1

oktober detta år uthyrd till Gamla Luterska missionsföreningen i Stockholm för att av sagda förening användas som predikolokal.

Evangelistkursen för Sv. Missionsförbundets fjärde distrikt, som under distriktsföreståndare Nordqvists ledning hållits i Stockholm en månad, avslutades den 10 december.

Förutom distriktsföreståndaren ha samtliga predikanter i Svenska Missionsförbundets församlingar i Stockholm deltagit i undervisningen.

Prins O. Bernadotte har även godhetsfullt deltagit med tvänne bibelstudier.

Kursen har räknat deltagare, förutom från Stockholm, från Dalarna, Västmanland, Uppland, Småland och Gottland och gå de samtliga ut i arbete å skilda håll.

Genom välvilligt deltagande från de olika församlingarna blev hela kursen avgiftsfri till stor glädje för evangelisterna, som väl voro i behov av denna hjälp. En trevlig välkomstfest hölls i Betesdakyrkan, som fritt upplåtits för kursen. Avskedsfest hölls i Valhalla, där fritt logis beretts åt alla kursdeltagare. Ett trevligt samkväm var anordnat efter det offentliga mötets slut, varvid hjärtliga minnesord lämnades de unga, som nu skulle draga ut på fältet.

Bibel- och evangelistkurs har under november månad hållits i Immanuelskyrkan i Örnsköldsvik under ledning av predikanterna J. Hellström, Sundsvall, och D. Melchersson, Örnsköldsvik.

Av de 18 elever, som ämnat vara med, blevo 6 förhindrade av sjukdom m. m., vadan antalet deltagare varit 12. Av dessa komma 8 st. att under vintern verka på olika platser inom distriktet.

Undervisningen har omfattat följande ämnen: De bibliska huvudbegreppen; svenska språket; skriftliga uppsatser i bibliska och andra ämnen; textbehandling; praktiska övningar och talövningar m. m. Dessutom hava övningar i söndagsskolorundervisning förekommit.

Kursen avslutades med offentlig fest onsdagen den 1 dec., då eleverna lämnade var sin minnesvers, varjämte kursens ledare och distriktsförest. Aug. Johansson talade några manande ord till de unga kursdeltagare.

Predikanten E. Jansson, Linköping, fyllde 50 år tisdagen den 7 december. Med anledning härav hade Linköpings missionsförening, vars föreståndare och predikant Jansson är, anordnat en fest i missionshuset, vilken var mycket talrikt besökt. Till 50-årsdagen överlämnades en värdefull minnesgåva.

Predikanten And. Larsson i Munkbyn har antagit Ljustorps nedre brödraförsamlings enhälleliga kallelse att bli dess predikant. Platsen tillträdades i slutet af januari 1910.

Bälinge södra missionsförening hade söndagen den 5 december anordnat välkomstfest för sin nye predikant Nils Erlandsson med familj. Tal höllas av L. Wallén, pastor Svanbom och Erlandsson.

Predikanten Axel Brokvist i Julita, Södermanland, har antagit kallelse till Norbergs missionsförening att bli dess föreståndare och predikant. Platsen tillträdades den 1 februari 1910.

Götlunda missionsförening inom Örebro län har till predikant och föreståndare kallat predikanten J. A. Johnsson i Hallsberg. Johnsson har uppsagt sin plats i Hallsbergs missionsförening, en plats som han innehaft omkring fem år.

Smålands och Östergötlands predikantförbund höll sitt halvårsmöte i *Motala* den 24 och 25 november. Mellan 30 och 40 predikanter hade infunnit sig. Lärarika diskussioner fördes över flera viktiga frågor. Så t. ex. blev det ett mycket gott tankeutbyte över frågan: »Vilken betydelse i verksamheten har predikantens hus- och sjukbesök?» Det sades, att sådana besök vore av stor betydelse för både den, som besöker, och den, som besökes. Men även denna del av predikantens verksamhet bleve ofta utsatt för klander. Man borde ock handla visligt och akta på Andens ledning även härvidlag och icke giva anledning till klander. Särskilt förordades sjukbesöken.

Vid behandlingen av frågan: »Av vilken betydelse är det, att våra församlingsmedlemmar och andra troende få alla sina andliga behov tillfredsställda inom församlingen, och kunna vi som predikanter och församlingsföreståndare göra något mera än hittills för att så må ske?» beslöt predikantmötet rikta en allvarlig vädjan till församlingarnas predikanter och föreståndare att strängt fasthålla vid de frikyrkliga principerna med avseende på sakramentala handlingar och att i liv och lära söka påverka församlingarnas medlemmar för ett konsekvent utnyttjande av de förmåner, som stå dem till buds i Guds församling så väl med avseende på dop och nattvard som ock vid deras barns undervisning i den kristna tron. Vidare diskuterades frågor, som berörde både läran och livet samt den kristliga verksamheten i allmänhet.

Mot osund andlig litteratur beslöt mötet göra följande uttalande: »Då det har visat sig, att spridandet av »Millenii Dägnings», »Sions Vaktorn» och andra dylika skrifter förorsakat ledsamheter i församlingarna, vill predikantmötet ställa en vänlig uppmaning till de troende vännerna att vid behov av böcker vända sig till sådana förlag i vårt land, som äro kända för tillhanda-hållande av god kristlig litteratur.»

Till lektor Waldenström avsändes hälsningstelegram med tack för hans kraftiga inlägg i årets kyrkomöte. På detta telegram anlände svarstelegram.

Predikant Hurtig höll ett lärorikt föredrag över ämnet »Guds avbild». Lärorik blev också diskussionen, som därpå följde.

Hela mötet, så väl de enskilda som de offentliga sammankomsterna, präglades av fridsamhet och gott samförstånd och var mycket givande. Vännerna i Motala bevisade all möjlig gästvänlighet och kärlek.

Herren välsigne sina vittnen, sitt folk och sitt verk allestädes!

Kvartalsmötet i Borås.

Lördagen och söndagen den 4 och 5 dennes hölls i Borås Svenska Missionsförbundets andra kvartalsmöte för detta år. Mötet började på lördagsaftonen kl. 6 med föredrag av sekreterare *Wilh. Sjöholm* och missionärerna *G. Tonnér* och *C. N. Börrisson*. Under söndagen hölls möten både på för- och eftermiddagen, vid vilka medverkade utom de tre nämnda personerna även missionsföreståndaren lektor *P. Waldenström* och predikanten *A. G. Berg* samt missionsföreningens bladdade kör.

Mycket folk både från staden och kringliggande trakter hade samlats, så att församlingens trevliga och rymliga Immanuelskyrka under söndagen var till trängsel fylld.

Mötet var mycket lärorikt och uppbyggligt. Det goda säd, som under dessa dagar utsåddes, skall förvisso bära sina frukter för evigheten.

Kollekten, som upptogs till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet, uppgick till något över 200 kronor.

Om nattvardsbrödet.

Mycket, som då och då givits våra friförsamlingar, såsom nattvardskär och rekommendation av ett utmärkt vin för nattvardsbruk m. m., har gjort mig glad, men ingen gång har jag blivit så glad som vid upplysningen i nr 22 av Pietisten, där *P. W.* meddelar, att vi kunna få ett särskilt lämpligt nattvardsbröd, som fyller både bröd-behovet och även det rent andliga behovet att vid nattvarden hava ett bröd, som *icke* möter en vid varje *kafferep* och andra dylika tillfällen, ett bröd, som lätt brytes utan att söndersmulas, och där varje avbruten bit bär korsets bild. Om denna sak har jag åtskilliga gånger skrivit cirkulär till församlingarna och manat dem att antingen använda oblater eller ock baka för heligt bruk avsett bröd, eller ock köpa *oblat-kakor*. Men det har varit svårt att få detta genomfört, ty alltid ha några stött sig. *Nu, Gud vare tack*, nu kan ingen tvekan mera äga rum. *Rekvirera nu genast Nattvardsbröd från Örebro Kexfabrik, Örebro. Tack, lektor Waldenström*, som ombestyr det!

L. W. Nordqvist.

Soldathem vid Västerås.

Följande meddelande har blivit oss tillsänt för införande i Pietisten:

Ett soldathem å lägerplatsen vid Västerås har länge varit ett önskemål för Västmanlands Ansgariiförening. Ty det tält, i vilket föreningen bedrivit sin verksamhet, har varit otillräckligt för att på ett någorlunda tillfredsställande sätt gagna soldatmissionen. Under våren och sommaren ha underhandlingar blivit förda mellan styrelsen för föreningen De Värnpliktiges Vänner och

Västmanlands Ansgariiförening om uppförande av gemensamt soldathem. Dessa underhandlingar ledde dock ej till önskat resultat. Styrelsen för Västmanlands Ansgariiförening beslöt därför vid sammanträde i september att bygga ett eget hus å den plats inom regementets område, som regeringen välvilligt upplåtit. Arbetet har nu fortskridit så långt, att grunden är färdig. Under vintern kommer arbetet att fortgå. Huset skall inrymma en hörsal för 250 å 300 personer, läs- och skrivsal, vilken vid behov kan förenas med hörsalen, biblioteksrum och kök å nedre botten samt 2 rum, kök och tambur till bostad för vaktmästare å övre botten. Kostnaderna äro beräknade till omkring 11,000 kr. Listor för insamling äro utsända inom rullföringsområdet. En varm vädjan ställes härmed till alla, som intressera sig för soldatmissionen, att var på sin plats göra något för insamlingen, så att skulden ej må bli allt för stor, då huset är färdigt. Penningarna sändas till Ansgariiföreningens ordförande, bokförläggare *J. A. Lindblad*, Köping.

Västerås i november 1909.

Oskar Karlsson.

Jesus vid tolv år.

Text för den 2 januari 1910. Luk. 2: 41-52.

I. Inledning.

Vår text för denna dag är i vårt Nya Testamente den enda, som berättar något för oss om Jesu barndom. Om nästan alla stora män berättas något drag från deras tidigaste år, i vilket deras kommande bestämelse avslöjas sig. I berättelsen om Jesus vid: olv år se vi den första glimten av den andliga storhet, som frälsaren sedan utvecklar under sin verksamhet i Israel, och om vilken Paulus säger: Han utblottade sig själv — han ödmjukade sig själv — han vart lydig intill döden. Berättelsens huvudavdelningar: 1. Uppfärden. 2. Skilsmässan. 3. Aterfinnandet. 4. I Faderns hus. 5. I Nasaret.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. Uppfärden, vv. 41, 42. Det israelitiska folket, bland vilket vår frälsare växte upp och sedan verkade, var ett folk, som dyrkade den ende, sanne Guden. Denna dyrkan hade sitt huvudsäte i templet i Jerusalem. I synnerhet voro de tre stora högtiderna påsk-, pingst- och lövhdyddohögtiden talrikt besökta av folk från hela landet. Männen voro enligt lagen förpliktade därtill men icke kvinnorna. Vanligen besökte dessa dock påskhögtiderna. Huru plägade Josef och Maria göra i detta hänseende enligt vår första vers? »De foro ärligen till Jerusalem vid påskhögtiden.» Därav förstå vi, att de voro fromma och gudfruktiga. När fick Jesus första gången följa dem upp till påskhögtiden? När han var tolv år gammal. När den unge juden var tolv år, måste han ställa sig lagens föreskrifter till efterrättelse och mottaga undervisning i Guds ord. Han blev då kallad en »lagens son». Så ställde sig också Jesus vid tolv år under lagen. Om sättet för uppfärden

funnos vissa sedvänjor eller vanor. Huru säges härom i slutet av 42:dra versen? »De foro upp till Jerusalem efter högtidens sedvänja.» Vanligen följdes pilgrimerna åt i stora karavaner; dock slöto sig släkt och vänner varmare tillsammans för att dela tält, måltider och lastdjur med varann. De manliga släktingarna sovo i ett tält, de kvinnliga i ett annat. De senare hjälptes åt att anordna måltiderna, och vid uppbrottet fick en gemensam åsna bära det nödvändiga färdgodset. Under hela färden men i synnerhet när de nalkades Jerusalem, sjöngo de psalmer och lovsånger, som uttryckte längtan efter Herrens gårdar. Vi kunna lätt tänka oss, huru ivrigt Jesus längtat efter denna färd och efter att få skåda Jerusalems tempel och den sköna gudstjänsten. Du vet, huru du själv längtade efter den första julottan, efter den första söndagsskolfesten, som du fick vara med om. Och kanske längtar du efter dem lika ivrigt varje år.

2. *Skilsmässan*, vv. 43—45. Nu voro Jesus, Maria och Josef i Jerusalem tillsammans i sju dagar, ty så länge varade påskhögtiden. Och varest vistades de mest under dessa dagar? I templet. Här fingo de lova Gud och tillbedja den Allrahögste, lyssna till sången och musiken samt åhöra de skriftlärdas föreläsningar öfver profetiorna i Gamla Testamentet. Vi förstå, att Jesus skulle vara utom sig av glädje öfver, vad han här såg och hörde. För hans förstånd avslöjade sig snart innebörden i de gudstjänstliga handlingarna på samma gång de hänförde hans hjärta. Varthän gick han den dag, då Josef och Maria lämnade Jerusalem? Han gick till templet. Han gick till templet, *de* på vägen hem mot Nasaret. Vad inträffade då emellan dem? En skilsmässa. De blevo skilda åt. Om kvällen, när Jesus kom till härberget, kommo inte Josef och Maria dit. Och när de samma kväll tältade till natten, då var Jesus borta. Vad hade likväl Josef och Maria gjort hela dagen i folkvimmel? De hade sökt Jesus. Huru säges därom i 45:te versen? »De gingo en dagsled och sökte honom bland fränder och vänner.» Emellertid kunde de inte nu på kvällen återvända till Jerusalem. Men inte sovo de väl mycket den natten för sorg och oro. När solen nästa morgon går upp, varthän gå då Josef och Maria? »De vända tillbaka till Jerusalem för att söka honom.» På det sättet gick också den andra dagen, utan att de funno honom.

3. *Återfinnandet*, vv. 46, 47. När Jesus den första aftonen efter skilsmässan inte fann Josef och Maria i härberget, återvände han inte dit den andra aftonen, eljes skulle de redan då träffat varandra. Ty att Josef och Maria återvände till härberget är nästan säkert. Förmodligen stannade Jesus den andra natten kvar i tempelförgårdarna, där det fanns flera synagogor och hyddor för pilgrimer. I en av dessa synagogor var det han om dagarna lyssnade till lärarnas ord och deltog i undervisningen. Här kände han sig såsom barn i sin Faders hus, här var det han lärde djupare känna Gud såsom sin Fader, och här var det Josef och Maria återfunno honom. De hade sökt i härberget, de hade sökt på Jerusalems gator, och äntligen sökte de honom i templet. De gingo genom förgårdarna, sågo in i den första synagogan och i den andra, men funno honom inte. Slutligen gå de till den innersta förgårdens synagoga. Här gick det livligt till denna dag. Lärarne hade frågat och Jesus hade svarat, så att allas ögon voro riktade på honom. Han hade frågat och sport med sådan vishet, att alla förundrade sig, häpnade och samlade sig omkring denna underbara yngling. Just då kommer Josef och Maria. Glada blevo de, förvånade blevo de, aldrig hade han offentligt yttrat sig förr, aldrig hade de kunnat drömma om, att han skulle sitta mitt ibland lärarne på detta framstående sätt.

4. *I Faderns hus*, vv. 48—50. När Maria torkat bort glädjetårarna från sina ögon och lugnat sig något, går hon fram till sitt barn. Vilken fråga ställer hon till Jesus? »Barn, varför gjorde du oss detta? Se, din fader och jag hava sökt efter dig, sörjande.» Det ligger en ton av förebråelse i Marias ord. Måhända ville hon rättfärdiga sig för att hon lämnat Jerusalem utan att förvissa sig om, att Jesus verkligen var med i sällskapet. Huru svarar Jesus på Marias förebrående ord? »Varför sökten I mig?« Liksom ville han säga: Varför sökten I mig på vägar och stigar och i härbergen. Och varför sökten I mig med sorg och oro? Varest skulle de ha sökt honom, säger han vidare i 49:de versen? »Vissten I icke,

att jag bör vara i det, som tillhör min Fader.» Eller: »Vissten I då icke, att jag borde vara i det hus, som tillhör min Fader?» såsom orden egentligen lyda. De borde ha sökt barnet i hans Faders hus. Detta Jesu svar visar oss, att han under dessa dagar blivit medveten om, att han var Guds son på ett annat sätt än vi andra, som genom trön äro Guds barn. Han såg i Gud sitt livs enda upphov, och han var medveten om, att ingen människa var hans fader. Men Jesus ville icke blott vara i sin faders hus, utan jämväl i *allt det*, som tillhörde hans himmelske Fader. Och härmed har han uttalat sitt livs program, sitt livs mål och sin uppgift. Tänken därpå och på att Jesus nu var bara tolv år. Följen honom alla svenska tolvåriga gossar och flickor! Bliven i det, som tillhör Gud! Att Josef och Maria inte förstodo hans ord, må icke förundra oss. Det skulle gått oss på samma sätt, om vi icke kände Jesu liv och verksamhet. Men må vi liksom Maria gömma Jesu ord i våra hjärtan, även om vi nu icke förstå dem.

5. *I Nasaret*, v. 51, 52. Huru Jesus förverkligar sitt beslut att göra Guds vilja i sin ungdomstid, omtalas i våra sista verser. Huru säges det om Jesus i 51:a versen? »Han for ned med dem till Nasaret, och han var dem underdånig.» Det är blott några få ord, men de säga oss ofantligt mycket. Han var ödmjuk och lydig gent emot Josef och Maria. Han arbetade i sin faders verkstad, så att de kallade honom timmermannen. Och här höll han ut i aderton år, tills han var trettio år. Jesus var en föresyn för varje barn och för varje ung människa. Se på Jesus och lär dig av honom ödmjukhet och föräldralydnad. Se på Jesus, när du frestas till högmöd och olydnad och bliv ödmjuk och lydig såsom han var. Och när du frestas till lättja och häglöshet, på vem skall du då se? På Jesus. Och vad kan du då lära dig av honom? Villighet och arbetsamhet. Ja, tänk dig att han stod där i aderton år och arbetade med sina heliga händer, arbetade för sig själv, för sina yngre syskon och för sin moder Maria. Josef synes ha blivit död rätt snart. Av Jesus får du lära, huru du skall vårda dig om och arbeta för dina gamla föräldrar och dina yngre syskon. När du frestas att överge dem och resa kanske till främmande land och lämna dina gamla föräldrar att dö i ensamhet och fattigdom, se då på Jesus och lär dig av honom att sörja för de dina. Var viss om, att den som härutinnan följer Jesus, han skapar åt sig en framtid av ljus och lycka. Gud håller sitt löfte i fjärde budet: »Honom skall väl gå och han skall länge leva i landet.»

Minnesvers: (Joh. 4: 34): »Jesus sade: Min mat är att göra dens vilja, som har sänt mig, och fullborda hans verk.»

J. B. Gauffin.

Petri fiskafänge.

Text för den 9 januari 1910: Luk. 5: 1—11.

I. Inledning.

Under de aderton år, som förflyta mellan Jesu besök i Jerusalem, när han var tolv år, och hans dop i Jordan, berättar vårt Nya Testamente ingenting om honom. Under de åren levde han i avskildhet och tillbakadragenhet, i ödmjukhet och försakelse, i lydnad för Gud och människor och mögnade sålunda för sitt frälsarekall. Efter dopet i Jordan, då han undfick Andens fullhet och efter frestelsen i öknen, då han visade sig vara den starkare, som övervinne den starke, återvänder han till Galileen och börjar där förkunna evangelium för de fattige. I denna verksamhet åtföljdes han till en början av några vänner, men snart nog kallade han till hjälp tolv apostlar. I dag skola vi läsa om, huru Jesus lär vid havet, skänker ett stort fiskafänge samt kallar Petrus och Andreas, Johannes och Jakob.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. *Jesu lär vid havet*, vv. 1—3. Jesus hade börjat vinna ryktbarhet bland folket i Galileen. Han predikade med Andens makt och kraft, och hans uppträdande och hans tal

var präglad av denna varma kärlek till själarna, som drog folket till honom. Av vilka ord i vår första vers se vi detta? »Folket trängde sig på honom för att höra Guds ord.» Den rörelse, som blivit väckt till liv genom Johannes predikan, hade växt sig än större, sedan Jesus börjat sin verksamhet. Det var ett allmänt uppvaknande, en stor väckelse. *Varefter* hungrade folket? Efter Guds ord. Det är härliga tider, när ett folk hungrar efter Guds ord. *Varest* befann sig Jesus, när folket denna gång trängde sig in på honom? Vid stranden av sjön Genesaret. Jesus såg sig om efter en lämplig predikstol, och vad fann han? Två båtar vid sjöstranden. Men varest voro fiskarne, som rådde om dessa båtar? De hade gått för att skölja sina nät. Jesus stiger det oaktat i en av båtarna. Vem fäddes om den? Simon. Vad ber Jesus Simon göra? Han ber honom lägga ut något litet från land. Där sitter nu Jesus i båten och var sitter folket? På stranden. Stranden höjde sig från vattnet och uppåt land till palmklädda kullar. Och här hade folket lägrat sig den ena raden högre än den andra, så att de alla kunde höra och se Jesus. När alla hade satt sig och det vart stilla och tyst, vad gjorde då Jesus? »Han lärde folket ifrån båten.» Hans predikan står icke här anförd, men vi förstå, att det nu, såsom ofta eljes, var nådefulla ord, som gingo från hans mun. Och folket lyssnade stilla och gömde dessa ord i sina hjärtan. Huru böra även vi göra, när vi i söndagsskolan eller i hemmet lyssna till Guds ord? Stilla och uppmärksamt höra och troget gömma Guds ord i våra hjärtan. Om sådana säger Jesus på ett annat ställe: »Saliga äro de, som höra Guds ord och gömma det.» Varom ha vi nu läst i dessa tre verser? Om huru Jesus lär vid havet.

2. *Fiskafänget*, vv. 4—7. När Jesus slutat tala, vill han genom ett tecken inskräpa orden i folkets hjärtan. Till vilken vänder sig Jesus nu? Till Simon. Vilken maning ställer han till honom? »Lägg ut på djupet och kasten ut edra nät till fångst.» Men det var icke nu den vanliga fisketiden. Vilken tid av dygnet plär man lägga ut sina nät? Om natten. Varför om natten? Mörkret döljer fiskredskapen för fiskarne, så att det då går lättare att fånga dem. Huru svarar därför Simon Petrus? »Mästare, vi hava arbetat hela natten och fått intet.» Men under det Jesus lärt från båten, hade Simon förnummit Jesu ords kraft på sitt hjärta. Han hade känt, att det var ett mäktigt ord. Huru säger Simon därför full av hopp. »På ditt ord vill jag kasta ut nätet.» Och Andreas rör båten och Simon vecklar ut nätet och låter det sjunka i djupet. Men knappast har nätet nått botten, förrän Simon får se, att det blänker och glimmar där nere på hans nät. Huru gör han därför genast? Han börjar draga upp nätet igen. Men det är så tungt, så tungt. Fiskarna hoppa och sprattla, så att vattnet stänker om öronen på Simon och de äro så stora och väldiga. Huru går det med nätet på sina ställen? Det går sönder. Och ännu har Simon fått upp bara en liten del av nätet. Huru måste han nu göra? Han vinkar åt kamraterna i den andra båten. Vad ber han dem om? Att de skola komma och hjälpa honom. De skynda till hjälp. Halva nätet lägges i den ena båten, och den andra halvan i den andra. Men huru stor och tung är den fångst, som de draga upp ur vattnet? Båda båtarna bliva fyllda med fisk och börja taga in vatten. Lyckligtvis äro de nära land. Blott några årtag, så stå båtarna i hamn. Folket på stranden och Simon och hans kamrater i båtarna bliva alla djupt gripna av Jesu makt.

4. *Simon i syndanöd, folket i häpnad*, vv. 8—10 a. Vem blev djupast gripen av det stora fiskafänget? Simon. Inför honom står Jesus så stor och helig. Men hurudan känner han sig själv? Liten och syndig? Aldrig förr hade Petrus känt sig så ringa och syndig och ovärdig som i denna stund. Av vilka ord se vi, att han kände sig sådan? »Han föll till Jesu knän, sägande: Gå från mig, Herre; ty jag är en syndig människa.» Men Jesus går inte bort från Simon. Han tvärt om gläds över denne ärlige fiskare, som bekänner sin syndighet. Och så gläds han över alla, som böja sig ned inför honom och bekänna sin synd. Så böra vi alla dagligen göra. Så har Jesus lärt oss bedja i Fadervärs-bönen. »Förlåt oss våra synder, såsom ock vi förlåta dem, som äro oss skyldiga.» Men det är inte bara Simon, som är djupt gripen. Vilka andra? »Häpnad hade kommit över honom och över alla

som voro med honom för det fiskafängets skull, som de hade fått, sammalunda över Jakob och Johannes, Sebedei söner, som voro Simons kamrater i fisket.» Petrus stod väl närmast Jesus, och ju närmare vi komma honom, ju mera känna vi vår egen ringhet och synd. De övriga kände bara häpnad, men Petrus kom därjämte i syndanöd.

5. *Kallelsen*, vv. 10 b—11. Det var så långt ifrån att Jesus skulle gå bort ifrån Simon för hans synds och syndanöds skull, att han tvärtom vill ha honom närmare sig. Minns detta, att när du känner dig liten och syndig, vill Jesus inte lämna dig utan draga dig närmare sig för att få förlåta och frälsa dig samt giva dig en tjänst att utföra åt honom. Huru säger nu därför Jesus också åt Simon? »Frukta icke. Här-efter skall du fånga människor.» Vems tjänare skulle Simon från denna stund bliva? Jesu tjänare. Han skulle predika evangelium om Guds rike och söka vinna dem för detta rike. Såsom han förut med sina nät dragit fiskar upp ur Genesarets sjö, så skulle han härnäst genom evangelium draga människor ut ur världen in i Guds rike. Men härtill kallar Jesus icke blott Simon utan jämväl vilka andra enligt vår 11:te vers? Simons kamrater. Vilka voro dessa? Hans egen broder Andreas och Sebedei söner, Jakob och Johannes. De ville så gärna följa och tjäna en så god och mäktig frälsare. Huru säges det därför om dem i vår sista vers? »De förde båtarna i land och övergävo allt och följde honom.» Vi träffa sedan dessa fyra män i den evangeliska historien många gånger. De blevo bärare av frälsningens evangelium till sina medmänniskor, och efter många prövningar och strider gingo de ut med detta evangelium också i hednalanden, där de nästan alla fingo giva sitt liv för sin frälsare. Så kommer ock i dag Herrns kallelse till oss att följa och tjäna Jesus. Måtte vi göra såsom Simon och hans kamrater — överge allt och följa Jesus.

Minnesvers: (Mark. 1: 17): Jesus sade till dem: Följen mig, jag skall göra eder till människofiskare.

J. B. Gauffin.

PROGRAM

för

ungdomens bönevecka den 9—16 januari 1910.

Söndagen den 9 januari.

Ungdomspredikan. Ämne: *Ungdomen och bibelordet*. a) Hören, så får eder själ leva. b) Tillväxan i vår Herre Jesu Kristi kunskap. c) Den dagliga övningen däri.

Text: Luk. 2: 42—52.

Tacksägelse för evangeliets segrar bland Sveriges ungdom och bön om en rikare andeutgjutelse över densamma.

Måndagen den 10 januari.

Betraktelse: *Ungdomen och hemmet*.

Tacksägelse för de många hem, i vilka gudsfruktan är rådande.

Bön att ännu flera hem må öppnas för evangelium; att rika andliga välsignelser må komma föräldrar och husbönder till del; att ungdomen i de kristna hemmen må vinnas helt för Herren; att den troende ungdomen måtte visa sina föräldrar och husbönder aktning, vördnad och lydnad; att densamma genom villig och trogen tjänst må vara ljus i hemmet till uppmuntran och hjälp för de gamla; att ungdomen med en innerlig kärlek måtte fästas vid hem och hörd.

Texter: 2 Mos. 20: 12; 1 Tim. 5: 4; 6: 1, 2; 1 Petri 2: 18.

Tisdagen den 11 januari.

Betraktelse: *Ungdomen och församlingen*.

Tacksägelse för det omfattande intresse för bibliskt församlingsliv, som finnes i vårt land; för de många församlingar

av troende, som bildats, och för ungdomens talrika anslutning till desamma.

Bön om en ännu allmännare och klarare uppfattning av församlingens betydelse för den troende ungdomens bevarande och tillväxt i nåden; om ungdomens livligare deltagande i församlingens enskilda sammankomster, bibelsamtal, nattvardsgångar, dess arbete för ömsesidig uppbyggelse, för andlig och materiel utveckling m. m.

Texter: Apg. 2: 46, 47; 5: 14; 1 Tim. 3: 15; Ebr. 10: 24, 25.

Onsdagen den 12 januari.

Betraktelse: *Ungdomen och den inre missionen.*

Tacksägelse för de talrika och kraftfulla kristliga ungdomsorganisationer, som arbeta i vårt land.

Bön för missionsarbetet bland ungdomen; om en rik andeutgjutelse över ungdomsskarorna till förökad kärlek till Herren och missionen; till större iver att föra den icke troende ungdomen till Gud; till större nitälskan att bistå sjuka, fattiga och ensamma i deras nöd; till kraftigt deltagande i bön- och väckelsemöten, söndagsskolan m. m.; till ökad frimodighet att bekänna Jesu namn i hem, tjänst och bland arbetskamrater och vänner; till livligt deltagande i spridningen av kristliga ungdomstidningar och annan god litteratur.

Texter: 2 Kor. 5: 14, 15; Ps. 71: 17; 148: 12, 13; Matt. 5: 16.

Torsdagen den 13 januari.

Betraktelse: *Ungdomen och den yttre missionen.*

Tacksägelse för det nit ungdomen ådagalagt för yttre missionen och som tagit sig uttryck i Ungdomens hednamission.

Bön för missionen och dess arbetare i Kongo, Kina, Ost-Turkestan, Kaukasien, Ryssland och Lappland samt sjömansmissionen; bön om en frisk vårvind över fälten till hedningarnas väckelse och församlingarnas vederkvickelse; om nya ungdomliga krafter i de glesnande leden; om tillräckliga medel för verksamhetens bedrivande; om uthållighet och trohet i arbetet för världens evangelisering.

Texter: Es. 42: 10—12; Es. 66: 19; Matt. 28: 19, 20; Es. 52: 7.

Predagen den 14 januari.

Betraktelse: *Ungdomen och frestelserna.*

Tacksägelse för de ungdomsskaror, som modigt upptagit kampen mot det onda och för de segrar de vunnit.

Bön om en djupare känsla av fruktan för de inre och yttre fiender, som omgiva ungdomen; om kraft att kunna övervinna hemliga eller uppenbara syndavanor, osedlighet och lättsinne, flirt och trolöshet, slösaktighet, världslighet, människofrukten o. s. v. Bön om ännu större kärlek och deltagande hos de starka att bära de svagas skröpligheter och stödja dem i deras kamp.

Texter: Jakobs 1: 13—15; Ebr. 2: 18; 4: 15; Luk. 11: 4; 22: 31, 32; Joh. 17: 5; Rom. 15: 1.

Lördagen den 15 januari.

Betraktelse: *Ungdomen och livsglädjen.*

Tacksägelse för de rika glädjekällor vi äga i Gud, hans ord och heliga stiftelser.

Bön om att vårt folk och särskilt ungdomen alltmera måtte söka sin glädje i Herren; att en sann glädje och fröjd må prägla de kristna ungdomsskarornas liv; att förökad kraft och levnadsmod därigenom måtte tillföras vårt folk och en förhoppningsfull ande föra den unga generationen framåt till ännu större segrar för Gud och fosterland.

Texter: Rom. 15: 13; Rom. 14: 17; Es. 12; Fil. 4: 4.

Söndagen den 16 januari.

Ungdomspredikan. Ämne: *Kasta din omsorg på Herren.*

Texter: Joh. 2: 1—11; Fil. 4: 6, 7; Ps. 68: 20.

Böneveckan avslutas på eftermiddagen med ett större

ungdomsmissionsmöte eller en ungdomsfest samt tacksägelse och bön för ungdomsverksamheten.

I anslutning till ovanstående program inbjuda vi hjärtligen den svenska ungdomen i allmänhet och i synnerhet den troende ungdomen att genom bön och tacksägelse söka sin egen och vårt folks uppbyggelse och frälsning. Bedjen och i skolen få, säger Herren.

Svenska Missionsförbundets Styrelse.

Redovisning.

Missionsvännerna landet runt, vilka hålla sig med vår tidning »Pietisten», torde erinra sig, att undertecknad sistlidne sommar i ett brev särskilt påpekade, att det fanns åtskilliga troende bröder häruppe, som voro villiga att tjäna med ordets predikan, men voro för fattiga att resa på egen hand samt stodo alldeles ensamma utan något som helst understöd av vare sig enskild förening eller Svenska Missionsförbundet. Jag framställde också en vädjan till bättre lottade missionsvänner att om möjligt komma ihåg oss med något bidrag för nämnda ändamål, för vilket jag lovade redovisa framdeles. Nu har denna min vädjan hörsammats av några. Och jag ber att härmed få lämna följande redovisning.

P. A. Persson, Växiö,	kr. 25: —
Marta Hansson, Enviken,	» 15: —
A. Svantesson, Bänatorp, Vårgårda,	» 50: —
»Ett löfte till Herren», från T. E., Göteborg, »	10: —
	Kronor 100: —

För dessa bidrag vill jag nu än en gång frambära å missionens vägnar mitt hjärtliga tack samt upplysa givarne om, att pengarna redan äro avsända till de arbetare, för vilka de voro ämnade.

Tänk, om någon mer kände sig manad att vara med! Vi skulle med glädje mottaga gåvan och på ett praktiskt sätt använda den i missionens tjänst. Vi hava fyra å fem bröder, som vi gärna ville använda, men med 100 kr. nå vi ej så långt, så att vi få alla dessa i verksamhet. Nu under vintern är också bästa tiden för verksamheten. De, som vilja vara med, må därför skynda sig. När våren och sommaren kommer, så blir det sämre. Ja, låt oss hålla på. »Vi skola i sinom tid skörda, om vi icke tröttna!»

Kanske någon tänker: »Jag skulle nog sända 10 eller 50 kr. till julen, om jag bara hade en säker adress». Därför vill jag nu lämna en eller två sådana. Se här: Svenska Missionsförbundets Expedition, *Stockholm*, med uppgift, att det skall vara för evangelister i Lappmarken, som intet understöd ha. Medel kunna ock sändas under adress: Pred. And. Lindström, *Lycksele*, med samma uppgift.

Lycksele den 9 dec.

And. Lindström.

PROGRAM

för

Svenska Missionsförbundets kvartalsmöte
i Vimmerby

den 8 och 9 januari 1910.

Lördagen den 8 januari.

- Kl. 4 e. m. Bibelläsning och bön av distriktsföreståndare A. G. Lindqvist.
 » 4,30 » Predikan av missionär Teofil Ceder.
 » 5,15 » Missionsföredrag av missionssekr. Wilh. Sjöholm.
 » 6 » Predikan av red. Carl Boberg.

Söndagen den 9 januari.

- Kl. 10 f. m. Föredrag av missionssekr. Wilh. Sjöholm.
 » 10,45 » Missionspredikan av missionsföreståndaren, lektor P. Waldenström.
 » 11,45 » Predikan av red. Carl Boberg.
 » 3,30 e. m. Föredrag om missionen i Kongo av missionär Teofil Ceder.
 » 4,15 » Föredrag om missionen i Kaukasien av missionssekr. Wilh. Sjöholm.
 » 5 » Predikan av red. Carl Boberg.
 » 5,45 » Avslutningsföredrag av lektor P. Waldenström.

Kollekt upptages under båda dagarna till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet.

Bibelskola för ungdom hålles, v. G., av undertecknad under nästkommande februari månad i Tabor, Limhamn. De, som önska bevista densamma, torde anmäla sig, ju förr dess bättre. Logi anskaffas för elever, där så behöves, om anmälan därom göres till undertecknad.

Tabor, Limhamn, den 26 nov. 1909.

Ture Danielsson.

Evangelistkurs hålles i Boden för 1:a distriktet A. och B. i februari 1910.

Ledare för kursen blir redaktör Gauffin från Uppsala. Anmälan för deltagande i kursen göres hos

A. N. Josefsson.

Fr. Säfström.

Boden.

Låtom oss sjunga!

ett häfte ungdoms- och väckelsesånger

till bruk

vid böne- och väckelsemöten.

Innehåller ett 80-tal gamla välkända sånger, hämtade ur äldre och nyare sångsamlingar.

Pris 10 öre pr ex. Då minst 25 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Rekvireras från

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Pietisten

illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets inre mission
69:de årgången

utkommer under år 1910 med 2 nr i månaden.

Tidningen kommer att under år 1910 innehålla korta utläggningar över Efeserbrevet i uppbyggelseartiklar av P. W., biografier över framstående män på det andliga området, meddelanden från verksamhetsfältet, handledning vid bibelsamtal, goda berättelser, meddelanden från Missionsförbundets expedition, textutredningar för söndagsskolan m. m.

Priset är kr. 1: 50, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1: 25, då den sker hos expeditionen och minst 5 ex. rekvideras att sändas under samma adress.

Den som samlar prenumeranter och tar tidningen genom posten erhåller vid insändandet av kvittan på minst 6 prenumeranter antingen ett ex. av kalendern Ansgarius fraktfritt eller ock 25 öre i provision på varje ex. Då tidningen rekvideras hos expeditionen, lämnas vart 11:te exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50 pr ex.

Missionsförbundet

illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission
28:de årgången

utkommer under år 1910 med 2 nr i månaden.

Tidningen innehåller förutom ledande artiklar i missionsämnen brev från missionärer, meddelanden från expeditionen, underrättelser om andra missioner, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn, redovisningar m. m.

Prenumerationspriset är detsamma som för tidningen Pietisten

Barnavännen

illustrerad tidning för barn i hem och skola

27:de årgången

utkommer under år 1910 till varje söndag i åtta stora sidor med fina illustrationer och gott papper och tryck.

Barnavännens redaktion och ledning blir densamma som under alla föregående år. Såsom hittills kommer tidningen att innehålla ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfältet i Kina och Kongo, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet.

Tidningens pris å postanstalterna är 1 kr. 25 öre. Hos Expeditionen kostar tidningen 80 öre för exemplar, då minst tio exemplar tagas på en hand. De sändas då under körsband kostnadsfritt till rekvisenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1910 samt ett sextonsidigt sommarnummer.

Rekvitioner på dessa publikationer torde verkställas ju förr dess hellre antingen genom postverket eller direkt hos

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Ungdomsvännen

illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets Ungdom
14:de årgången

utkommer med ett ca 24-sidigt nr varje månad.

Priset är kr. 1: 50, då prenumeration verkställs på posten. Då 5 ex. eller däröver rekvideras att sändas under en adress, blir priset kr. 1: 25. Tagas minst 10 ex. under en adress, lämnas vart 8:te gratis. Prenumeration insändes då medelst postanvisning direkt till

Ungdomsvännens Expedition, Nyköping.

Till utlandet kostar tidningen kr. 1: 60.